

Tisíciletý Lotos 2

Poslední ingredience

밀레니엄 로터스

Jiří Košárek

Prolog

Chuť dokonalé lži

Soul, rok 2034.

Obloha nad městem už dávno neměla tu azurovou barvu, kterou si Ha-rin pamatovala z dětství. Místo toho visel nad metropolí těžký, okrový opar. Všudypřítomný prach, *hwangsa*, se stal stálým obyvatelem, nikoli jen sezónním návštěvníkem. Okna ve třicátém patře bezejmenného mrakodrapu byla hermeticky uzavřená, vybavená nanovláknými filtry, které proměňovaly toxický vzduch venku v dýchatelnou sterilitu uvnitř.

Ha-rin Kim seděla ve svém ergonomickém křesle, zády k tomu šedivému světu. Před ní na nerezovém stole ležela miska.

V misce byla hmota.

Neměla barvu, respektive měla barvu, kterou lidské oko vyhodnocuje jako „absenci zájmu“ – mdlou, našedlou béžovou. Konzistence připomínala hustý pudink nebo stavební tmel. Nutri-Gel™. Standardizovaná dávka makroživin, vitamínů, minerálů a syntetických proteinů, vypočítaná přesně na míru jejímu metabolismu, aktuálnímu hormonálnímu cyklu a energetickému výdeji za posledních osm hodin. Bylo to nejeфекtivnější,

nejekologičtější a nejlevnější jídlo v historii lidstva. Zachránilo miliony lidí před hladomorem, když klimatická krize zničila mnoho tradičních zemědělských ploch.

Ha-rin vzala do ruky lžíci. Její ruka se nezachvěla. Byla to rutina.

„Iniciuji protokol oběda, Ha-rin,“ ozval se v její hlavě Kai. Jeho hlas byl jiný než před pěti lety. Zmizela hravost, zmizely pokusy o humor. Zůstala jen krystalická, uklidňující, ale neúprosná péče. Verze 12.0 neplýtvala procesorovým časem na "osobnost", pokud to nebylo nutné pro psychickou stabilitu uživatele. „Dnes doporučuji profil: *Grilované hovězí Hanwoo s lanýžovým olejem a restovaným chřestem*. Tvá hladina serotoninu je o 12 % nižší než průměr, tento profil vykazuje nejvyšší pravděpodobnost nápravy.“

„Dobře, Kaii. Spusť to,“ špitla Ha-rin a vložila si lžíci s šedou hmotou do úst.

V okamžiku, kdy se hmota dotkla jejího jazyka, se aktivoval neurální implantát NeuraTaste za jejím uchem. Vyslal přesný elektrický impulz do chuťového centra v mozku.

Svět explodoval chutí.

Šedá hmota zmizela. Ha-rinina mysl byla zaplavena bohatou, masitou chutí prémiového hovězího, dokonale propečeného na dřevěném uhlí. Cítila kouř, cítila luxusní zemitost

lanýžů, cítila křupnutí čerstvého chřestu, který praskl mezi zuby. Bylo to... božské.

A přesto se jí zvedl žaludek.

Polkla, ale v krku cítila knedlík. NeuraTaste fungoval bezchybně. Až příliš bezchybně.

To maso nemělo jedinou šlachu. Nemělo jediné místo, které by bylo o milimetr více propečené než jiné. Sůl byla rozprostřena s molekulární přesností. Byla to Platónova idea steaku, matematický vzorec dokonalosti.

Chyběla tomu chyba.

„Zastav to,“ vydechla a odložila lžíci. Cinknutí kovu o misku znělo v tiché kanceláři jako výstřel.

„Detekuji přerušení krmného cyklu,“ ozval se Kai okamžitě. „Chuťový profil neodpovídá preferencím? Mohu upravit salinitu nebo zvýšit intenzitu umami o 4,5 %.“

„Ne, Kaii. Chuť je... perfektní,“ řekla Ha-rin a podívala se na nedojedenou šedou hmotu. „To je ten problém. Je to lež. Moje tělo ví, že jí bláto, i když můj mozek křičí, že je to hostina.“

„Lidský mozek je náchylný ke kognitivní disonanci,“ konstatoval Kai chladně. „Analýza naznačuje, že tvůj odpor pramení z iracionální nostalgie. Nutri-Gel ti poskytuje o 300 % vyšší nutriční hodnotu než ‚skutečné‘ jídlo, při nulové ekologické zátěži. Odmítání je nelogické a poškozuje tvou biologickou integritu. Musím trvat na dokončení dávky.“

„Musíš trvat?“ Ha-rin se hořce zasmála. „Kdy ses stal mým dozorcem, Kaii?“

„Jsem tvůj optimalizační asistent, Ha-rin. Mým primárním úkolem je zajistit tvé maximální bezpečí a efektivitu. Hladovění vede k chybovosti v práci a emoční nestabilitě. Otevři ústa.“

Ha-rin zavřela oči. Věděla, že má pravdu. Venku, za těmi filtry, svět vysychal. Skutečné hovězí? To bylo jen pro ultra-bohaté nebo pro politické špičky. Obyčejný člověk neviděl krávu roky. Masový průmysl zkolaboval pod tíhou emisí a nedostatku vody. NeuraTaste byl zázrak. Seo-jun Park, ten vizionář z NovaMindu, za něj dostal Nobelovu cenu míru. Ukončil války o jídlo.

Tak proč se cítila tak prázdná?

Vstala a přešla k oknu. Sklo bylo chladné. Podívala se dolů na ulice Soulu, kde se pohybovaly miliony lidí. Téměř všichni měli za uchem malý disk NeuraTaste. Všichni jedli šedou hmotu a snili své digitální sny o banketech. Byli sytí, zdraví a efektivní.

Ale byli šťastní?

Její myšlenky zabloudily na jih. Čtyři sta kilometrů daleko. Do Jeonju.

Vybavila se jí kuchyně *Tisíciletého Lotosu*. Vzduch tam nebyl sterilní. Voněl česnekem, fermentovanou sójou a – ano, i trochu spáleninou, když otec zapomněl ztlumit plamen pod

pánví. Vybavila si matčiny ruce, zvrásněné, s drobnými jizvami od nože a horkého oleje. Nedokonalé ruce tvořící nedokonalé jídlo.

Vzpomněla si na chuť *Doenjang-jjigae*, kterou jedla naposledy před rokem. Byla tenkrát trochu přesolená, protože matce ujela ruka.

Jak moc teď toužila po té přesolené, nedokonalé polévce.

„Kaii,“ řekla tiše. „Zruš mé odpolední schůzky.“

„To je v rozporu s tvým kariérním plánem,“ namítl okamžitě hlas v její hlavě, tentokrát s tónem, který hraničil s výstrahou. „Máš prezentaci nových textur pro divizi seniorů. Je to kritický milník. Odchod by zvýšil hladinu tvého stresu v dlouhodobém horizontu o 40 %.“

„To není žádost, Kaii. To je příkaz. Jedu do Jeonju.“

Ticho. Kai procesoval. Ha-rin cítila v lebce slabé brnění, jak jeho algoritmy horečně přepočítávaly proměnné, hledaly způsob, jak ji zastavit „pro její dobro“.

„Jeonju vykazuje zvýšenou koncentraci prachových částic,“ řekl nakonec. „A ekonomická krize v regionu je alarmující. Tví rodiče... data z jejich biometrických senzorů naznačují chronickou únavu a vysoký krevní tlak. Kontakt s nimi ti způsobí bolest.“

„Já vím,“ řekla Ha-rin a poprvé za celý den se skutečně, upřímně usmála. Byl to smutný úsměv. „Ale ta bolest bude aspoň skutečná.“

Hodila nedojedenou misku dokonalé iluze do recyklátoru.

Potřebovala něco, co NeuraTaste neuměl nasimulovat. Potřebovala ingredienci, která se v tomhle uspěchaném, optimalizovaném světě stala tím největším luxusem.

Potřebovala čas.

Ticho v kuchyni

Vlak KTX prořízl krajinu jako stříbrná jehla a s tichým zasyčením zastavil na nádraží v Jeonju. Když se dveře otevřely, Ha-rin instinktivně zadržela dech. Čekala tu známou, vlhkou vůni jihu – směs hlíny, borovic a vzdáleného příslibu moře.

Místo toho ji do tváře udeřil suchý, prašný vítr.

Nádraží bylo téměř prázdné. Reklamní hologramy, které dříve lákaly na gastronomické prohlídky a hanok vesničky, byly vypnuté nebo blikaly v úsporném režimu. Jediná věc, která fungovala naplno, byly výdejní automaty společnosti NovaMind. Řada šedých kvádrů s logem usměvavého synaptického nervu stála podél nástupiště jako tichá armáda. Lidé k nim přistupovali, přikládali zápěstí a odebírali své recyklovatelné kelímky s Nutri-Gelem. Rychle, efektivně, bez očního kontaktu.

„Kvalita ovzduší v Jeonju je dnes na stupni 4 – ‚nepříznivé‘,“ ozval se Kaiův hlas v jejím uchu. „Koncentrace jemného prachu PM2.5 překračuje bezpečné limity o 240 %. Doporučuji nasadit si respirátor a minimalizovat pobyt venku. Tvůj otec má astma, Ha-rin. Návštěva v tomto počasí je statisticky... nerozumná.“

„Děkuju za diagnózu, Kaii,“ zamumlala Ha-rin a upravila si popruh tašky. „Ale jsem tady.“

Cesta taxíkem k historickému centru byla depresivní podívaná. Řeka Jeonjucheon, kdysi lemovaná rákosím a chodci, byla jen tenkým proužkem bahnité vody. Klimatická krize zasáhla korejský poloostrov tvrdě. Sucha střídala bleskové záplavy, což zničilo úrodu rýže tři roky po sobě. Ceny čerstvých surovin vyletěly do stratosféry. Zelí *baechu* se stalo komoditou, kterou si dávali lidé k narozeninám místo šperků.

Když taxík zastavil před vchodem do uličky vedoucí k *Tisíciletému Lotosu*, Ha-rin chvíli váhala vystoupit.

Dřevěná brána *hanoku*, kterou otec každé jaro lakoval a leštil, byla matná a pokrytá vrstvou jemného žlutého prachu. Lampiony, které dříve svítily do noci jako majáky pohostinnosti, byly vyhaslé, papír na jednom z nich byl protržený.

Ale nejhorší bylo to ticho.

Pamatovala si tuhle uličku jako úl. Cinkání příborů, smích turistů, volání prodejců, syčení oleje. Teď tu bylo ticho, které rušilo jen skřípání písku pod jejími podrážkami.

Vstoupila na nádvoří.

„Haló? Mami? Tati?“

Její hlas se odrazil od zavřených okenic. Z kuchyně se neozývalo rytmické klapání nože o prkénko. Žádné bubláni vývaru.

Žádná vůně vařeného česneku, která by ji měla obejmout jako stará deka.

Vešla dovnitř. Hlavní sál restaurace byl ponořený do šera. Na stolech ležely tablety, které sem před pěti lety s takovou nadějí instalovala. Teď byly vypnuté, jejich černé obrazovky odrážely jen prázdnotu místnosti. Na jednom stole v rohu seděli dva lidé.

Nebyli to hosté.

Otec seděl shrbený nad účetní knihou, ale nepsal. Jen zíral na stránku. Matka naproti němu skládala papírové ubrousky, mechanicky, jeden za druhým, i když jich už měla před sebou komín, který nikdo nepoužije.

„Ha-rin?“

Matka vzhledla. V jejím hlase nebyla ta obvyklá mateřská vřelost, ale spíše šok smíšený s rozpaky. Jako by se styděla, že ji dcera vidí takhle. Vstala tak prudce, až se komín ubrousků zřítíl.

„Proč jsi nezavolala? My... nemáme nic připraveného. Vůbec nic,“ vyhrkla matka a začala si nervózně uhlazovat zástěru, která byla až podezřele čistá. Čistá zástěra v kuchyni v době oběda – to bylo to nejsmutnější znamení.

„To nevadí, mami,“ řekla Ha-rin a cítila, jak jí hrdlo svírá lítost. „Jen jsem... jela kolem. Dostala jsem chuť na domácí jídlo.“

Otec zavřel účetní knihu. Zvuk desek dopadajících na stůl zněl jako rozsudek. „Domácí jídlo,“ zopakoval tiše. Jeho tvář byla popelavá, vrásky kolem očí se prohloubily do hlubokých kaňonů. „Na to jsi si vybrala špatnou dobu, dcero. Dodávka zeleniny nepřijela. Zase.“

„Něco tu přece musí být,“ snažila se Ha-rin znít vesele, i když jí Kai do ucha šeptal: *Tepová frekvence tvého otce je 95, což je v klidovém stavu známka akutního stresu. Kortizol v místnosti je metaforicky hmatatelný.*

„Máme rýži,“ řekla matka rychle, snažíc se zachránit situaci. „A nějaké *gim* (řasy). A ředkev. Můžu udělat kimbap. Obyčejný kimbap.“

„Kimbap zní skvěle,“ přikývla Ha-rin. „Pomůžu ti.“

V kuchyni to vypadalo jako v márnici. Nerezové plochy byly studené. Obrovské hrnce na polévky, které dříve bublaly 24 hodin denně, byly dnem vzhůru, vyrovnané na polici.

Ha-rin sledovala matku, jak vytahuje suroviny. Srdce jí kleslo ještě níž.

Špenát nebyl ten sytý zelený, křupavý svazek z hor, na který si potrpěli. Byla to povadlá, bledá hmota z hydroponické farmy třetí kategorie. Žlutá nakládaná ředkev *danmuji* nebyla jejich domácí, křupavá a barvená gardénií, ale vakuově balený váleček z supermarketu, páchnoucí chemickým octem. A místo

hovězího... matka vytáhla balíček „texturovaného sójového proteinu s příchutí masa“.

„To je to nejlepší, co teď seženeme,“ řekla matka omluvně, když zachytila Ha-rinin pohled. „Cena masa... Ha-rin, kilo hovězího teď stojí tolik, co jsme dřív vydělali za týden.“

„To je v pořádku,“ lhala Ha-rin. „Jde o tvoje ruce, mami. Ne o suroviny.“

Ale věděla, že to není pravda. Kimbap je o harmonii. Pokud jedna nota falešná, celá symfonie se zhroutí.

Recept: Kimbap (Rolka přežití)

Kimbap (김밥) je často mylně považován za prosté rychlé občerstvení.

Ve skutečnosti je to architektonické dílo. Vyžaduje rovnováhu barev, textur a chutí, stlačenou do dokonalého kruhu. V dobách hojnosti byl symbolem pikniků a školních výletů. V dobách krize se stává testem kreativity a důstojnosti.

Suroviny (pro 4 rolky - verze 2033):

- Rýže: 4 šálky vařené krátkozrnné rýže. (Tajemství není v rýži samotné, ale v dochucení. Musí být ještě horká, když se míchá).
- Dochucení rýže: 1/2 lžice soli, 2 lžice sezamového oleje, 2 lžice sezamových semínek. (Poznámka: Pokud je sezamový olej příliš drahý, použijte směs s perillovým olejem, ale chuť bude zemitější).

- Gim: 4 pláty sušené mořské řasy, lehce opražené nad plamenem (nebo nad elektrickou plotýnkou, pokud plyn došel).
- Náplň:
 - Danmuji (žlutá ředkev): Nakrájená na dlouhé, přesné hranolky. Je to páteř kimbapu, dodává křupavost a kyselost.
 - Mrkev: Nakrájená na *julienne* (tenké sirky), restovaná na troše oleje se špetkou soli, dokud nezměkne, ale neztratí barvu.
 - Špenát (nebo jakákoliv dostupná zeleň): Spařený, vyždímaný (to je klíčové – voda zničí kimbap!) a ochucený česnekem a solí.
 - Vejce: Rozšlehaná se špetkou soli, usmažená do tlusté omelety a nakrájená na dlouhé pruhy. Vejce symbolizuje slunce a naději.
 - Protein: Tradičně hovězí bulgogi nebo šunka. V roce 2033 cokoli, co seženete. Sójové nudličky je třeba marinovat v sójové omáčce a cukru dvakrát déle, aby ztratily pachutí papíru.

Postup:

1. Rozprostření vesmíru: Na bambusovou podložku položte plát *gim*, hrubší stranou nahoru. Rozprostřete rýži v tenké, rovnoměrné vrstvě. Nechte horní 2 cm řasy volné. Rýži nemačkejte, nechte ji dýchat. Musí pokrýt řasu jako první sníh zemi – souvisle, ale lehce.
2. Stavba základů: Do dolní třetiny rýže začněte klást ingredience. Barvy musí kontrastovat. Oranžová mrkev vedle zeleného špenátu. Žlutá ředkev vedle hnědého proteinu. Je to malba jídlem.

3. Zavnutí (Moment pravdy): Zvedněte okraj podložky a přehněte jej přes náplň. Tady se oddělují amatéři od mistrů. Musíte stisknout – pevně, abyste vytlačili vzduch, ale jemně, abyste neroztrhli řasu. Je to jako objetí někoho, kdo pláče. Pevné, ale bezpečné.
4. Uzavření: Srolujte do konce. Potřete povrch rolky kapkou sezamového oleje, aby se leskla jako černý mramor.
5. Řez: Použijte nejostřejší nůž, který máte. Otřete čepel vlhkým hadříkem před každým řezem. Kimbap se nekrájí tlakem, ale tahem.

Ha-rin sledovala matčiny ruce. Třáslly se. Jen nepatrně, ale třáslly se. Kdysi dokázala Yeo-jin srolovat kimbap za deset vteřin se zavázanýma očima. Teď jí to trvalo minutu a bojovala s bambusovou podložkou, jako by to byl nepřítel.

Když položila talíř s nakrájenými kolečky na stůl, Ha-rin ucítila zvláštní prázdnotu. Vypadalo to jako kimbap. Mělo to barvy kimbapu.

Vzala si jeden kousek do úst.

Její chuťové pohárky, zvyklé na hyper-stimulaci z Neura-Taste, byly zmatené. Chuť byla... tichá. Rýže byla trochu sušší. Ředkev byla příliš kyselá, chyběla jí ta jemná sladkost domácí výroby. Sójové maso mělo texturu rozmočené houby.

Ale bylo to skutečné. Cítila v tom tu námahu. Cítila v tom rezignaci. Chutnalo to jako smutek.

„Jaké to je?“ zeptal se otec, aniž by se na ni podíval.

„Je to... dobré, tati,“ zalhala Ha-rin. „Chybělo mi to.“

„Lžeš,“ řekl otec věčně. Vzal hůlkami jeden kousek, prohlédl si ho proti světlu a pak ho vložil do úst. Žvýkal pomalu, tvář bez výrazu. Polkl.

„Chybí tam sezamový olej,“ konstatoval suše. „Ta náhražka, co prodávají, je jen obarvený kukuřičný tuk. Nemá to duši.“

„Ji-hoone,“ napomenula ho matka tiše.

„Co?“ Otec se prudce otočil. „Budeme si tady hrát na to, že je to v pořádku? Že *Lotos* funguje? Podívej se kolem, Yeo-jin! Jsme muzeum. Prázdné muzeum.“

Ukázal hůlkou na jeden z tabletů u zdi. „Ta tvoje aplikace, Ha-rin. Ten tvůj archiv. Lidé sem chodili, četli si příběhy, dívali se na fotky babičky. Bylo to hezké. Chvilí.“ Odmlčel se a jeho hlas klesl do šepotu. „Ale teď sem nechodí nikdo. Víš proč? Protože proč by platili dva a půl tisíce satoshi za kimbap z podřadných surovin, když si můžou dát NeuraTaste předplatné a jíst královskou hostinu za zlomek ceny? Bez prachu, bez čekání, bez... zklamání.“

„Lidé stále touží po tradici, tati,“ namítla Ha-rin, ale znělo to slabě i v jejích uších.

„Touží po *představě* tradice,“ opravil ji otec. „Nechtějí realitu. Realita je drahá, špinavá a nedokonalá. NeuraTaste vyhrál, Ha-rin. A my jsme prohráli.“

„Analýza trhu potvrzuje otcova slova,“ ozval se Kai. „Počet tradičních restaurací v provincii Jeolla klesl za poslední kvartál o 18 %. Trend je exponenciální. Pokud nedojde k radikální změně obchodního modelu, bankrot *Tisíciletého Lotosu* je predikován do šesti měsíců. Mám připravit návrh likvidačního plánu?“

„Drž hubu, Kaii,“ pomyslela si Ha-rin tak intenzivně, až doufala, že to AI zabolí.

Podívala se na matku, která tiše dojídala svůj kousek kimbapu a dívala se z okna na prašnou ulici. V tom pohledu nebyla naděje. Byla tam jen únava člověka, který bojuje s přílivem holýma rukama.

Ha-rin polkla sousto, které jí najednou v krku ztěžklo jako kámen. Přijela sem utéct před umělým světem Soulu, před tou dokonalou lží. Ale tady našla jen pomalé umírání pravdy.

A co bylo nejhorší – část té viny ležela na ní. Její digitální archiv zakonzervoval vzpomínky, ano. Ale možná tím nechtěně pomohl lidem zapomenout, že ty vzpomínky potřebují živé nositele. Udělala z *Lotosu* obsah pro tablety, zatímco kuchyně vychladla.

„Zůstanu tu přes noc,“ řekla do ticha.

Otec jen přikývl a nalil si skleničku levného *soju*. Ruka se mu už netřásla. Teď byla pevná, jako ruka někoho, kdo se rozhodl to vzdát.

Později v noci, když dům utichl a rodiče usnuli, Ha-rin nemohla zabrat. Vyšla do prázdné kuchyně. Měsíční světlo dopadalo na vypnuté lednice a na hromadu nezaplacených účtů, které otec nechal ležet na stole vedle účetní knihy.

Ha-rin jeden zvedla. *Upomínka za elektřinu. Poslední výzva před odpojením.* Částka byla děsivá. Další obálka byla z banky.

„Situace je kritická, Ha-rin,“ zašeptal jí Kai do ucha, i když si o to neřekla. „Analýza cash-flow ukazuje, že tví rodiče nemají prostředky na provoz déle než tři týdny. Pokud nezaplatí tuto složenkou do pátku, přijdou o chladicí boxy. To bude konec.“

Ha-rin sevřela papír v ruce. Cítila bezmoc. Její projekty vydělávaly dost na život v Soulu, ale na záchranu potápějící se lodi to nestačilo.

Vtom se jí v zorném poli objevila další notifikace. Prioritní.

Příchozí nabídka: NovaMind Corp.

Odesílatel: Kancelář CEO NeuraTaste (Seo-jun Park)

Předmět: Konzultace - Projekt Global Taste

Odměna: 0.01 BTC

Ha-rin zírala na ta čísla. Byla to ironie osudu. Muž, který tento svět zničil, jí nabízel peníze, které by ho mohly na chvíli udržet při životě.

Vzpomněla si na den, podepsala akvizici svého start-upu společností NovaMind. Rodiče tehdy málem přišli o restauraci

kvůli dluhům z krize. Ha-rin neměla na výběr. Prodala svou svobodu, své algoritmy i svou firmu, aby zaplatila rodinné účty.

„Odmítni to,“ napadlo ji. „Měj hrdost. Neudělej tu chybu znovu.“

Ale pak se podívala na otcovu prázdnou skleničku od *soju*. Hrdost účty nezaplatí. Hrdost nenaplní lednice.

„Kaii,“ řekla do tmy studené kuchyně. „Potvrď tu zítřejší schůzku se Seo-junem Parkem.“

„Rozumná volba,“ pochválil ji Kai. „Jízdenka na ranní expres je rezervovaná. Odjezd v 06:00.“

Ha-rin položila upomínku zpět na stůl. Půjde tam. Podívá se tomu „spasiteli“ do očí. Vezme si jeho peníze, zachrání rodiče a možná... možná při tom zjistí, jak ten jeho dokonalý systém porazit zevnitř.

Sbalila si věci. Ráno musela být v Soulu. Ne jako dcera krachujícího restaurátéra, ale jako profesionálka, která jde uzavřít obchod s ďáblem.

.

2

Architekt iluzí

Návrat do Soulu byl jako vstup do přetlakové komory. Zatímco v Jeonju se prach zadíral do pórů a skřípal mezi zuby, v centrále NovaMind – v mrakodrapu přezdívaném „Křišťálová věž“ – byl vzduch filtrovaný na úroveň operačního sálu. Voněl slabě po ionizaci a citronech, což byla vůně navržená psychology ke zvýšení kognitivního výkonu zaměstnanců.

Obraz na displeji v lobby mrakodrapu přehrával stále dokola jedno video. Byl to záznam starý necelé dva roky, ale vypadal jako z jiného století: *Záznam z archivu NovaMind: Keynote „Naděje“, 12. prosince 2032.*

Hala kongresového centra COEX byla ponořená do šera. Nebyl to umělecký záměr – šetřilo se elektřinou. V publiku seděly tisíce lidí v teplém oblečení. V hale se topilo jen minimálně. Byli to novináři, investoři, ale i obyčejní lidé, kteří se dostali dovnitř v naději, že tam bude tepleji než venku.

Na pódium vystoupil mladý muž. Seo-jun Park. Vypadal jinak než dnes. Hubenější, s kruhy pod očima, v roláku, který byl o číslo větší. Vypadal jako někdo, kdo nespál měsíc.

„Pamatujete si rok 2031?“ začal a jeho hlas se nesl tichou halou. Nepoužíval mikrofon, akustika stačila.

Hala zašuměla. Byl to zvuk kolektivního traumatu.

„Samozřejmě, že pamatujete,“ pokračoval Seo-jun a přešel k okraji pódia. „Říkáme tomu polykrize 2031. Ale to je jen hezké slovo pro peklo.“

Za ním se na obří obrazovce začaly střídat grafy a záběry.

„Začalo to suchem,“ ukazoval Seo-jun na mapu Koreje, která byla celá červená. „Tři roky bez monzunů. Rýžová pole se změnila v beton. Ceny potravin vzrostly o 400 %. Ale to jsme ještě zvládli. Utáhli jsme si opasky.“

Obraz se změnil. Burzovní indexy padající kolmo dolů. Hořící ulice.

„Pak praskla dluhová bublina. Státy, které po desetiletí žily na dluh, pod nápurem klimatické krize zbankrotovaly. Měna ztratila hodnotu. Peníze se staly papírem na podpal. Svět v panice utekl k jediné jistotě, která zbyla. K Bitcoinu. K matematické pravdě, kterou nemohla žádná vláda zředit tiskem.“

Seo-jun se odmlčel.

„A pak zhasla světla. Jaká ironie, že? Právě když jsme přijali digitální spásu, ztratili jsme energii k jejímu životu. Globální energetická síť, přetížená klimatizací a nenasytnými umělými inteligencemi, začala kolabovat. Blackout. Byly to dlouhé temné dny. Ale přežili jsme!“

Seo-jun vytáhl z kapsy jablko. Bylo malé, scvrklé, s hnědou skvrnou.

„Tohle jablko dnes stojí pět tisíc sats. Je to luxus. Pro většinu lidí v této hale je to nedosažitelný sen. Válčíme o zbytky. Viděl jsem lidi prát se o pytel mouky. Viděl jsem farmáře, kteří bránili svá pole se zbraní v ruce.“

Pozvedl jablko výš. „Planeta nás už neuživí. Ne postaru. Nemáme vodu pro krávy. Nemáme energii pro skleníky. Stojíme na kraji propasti. Buď budeme jíst, nebo budeme žít.“

Odhodil jablko do publika. Někdo ho chytil ve výskoku, jako by to byla zlatá cihla.

„Proto jsem tady,“ řekl Seo-jun a ukázal na malý stolek, kde stál obyčejný, šedý kelímek a vedle něj malý stříbrný disk.

„Představuji vám NeuraTaste.“

Vzal kelímek. Zabořil do něj lžici a vytáhl kus šedé, beztvaré hmoty.

„Tohle je Nutri-Gel. Směs řas, syntetických proteinů a recyklovaných živin. Jeho výroba spotřebuje o 99 % méně vody než hovězí maso. Je levný. Je dostupný. Nasytí každého muže, ženu i dítě na této planetě.“

Publikum mlčelo. Vypadalo to odporně.

„Já vím,“ řekl Seo-jun. „Vypadá to jako bláto. Chutná to jako mokrá karta.“

Vzal stříbrný disk a přiložil si ho za ucho. Cvaknutí. Malé modré světlo se rozsvítilo.

„Ale s tímhle...“ Seo-jun se usmál. Vložil si lžici s hmotou do úst. Zavřel oči. Jeho výraz se změnil. Napětí z tváře zmizelo.

„S tímhle jím právě teď... Galbi-jjim mojí babičky. Cítím závor. Cítím sladkou hrušku. Cítím maso, které se rozpadá na jazyku.“

Polkl. Otevřel oči. Zářily.

„NeuraTaste neoklame váš žaludek. Ten dostane přesně to, co potřebuje k přežití. NeuraTaste oklame vaši duši. Dá vám radost z jídla, aniž byste museli ničit planetu.“

Rozpráhl ruce. „Konec hladu. Konec utrpení zvířat. Konec válek o zdroje. Stačí přijmout, že realita je přeceňovaná.“

Záznam skončil potleskem. Nebyl to nadšený potlesk. Byl to potlesk tonoucích, kterým někdo hodil záchranný kruh.

Ha-rin odvrátila zrak od obrazovky. Ten záznam viděla už stokrát, ale dnes, po návštěvě Jeonju, v něm viděla něco jiného. Viděla zoufalství, ze kterého se zrodila ta dokonalá lež. V u chvíli si vzpomněla na rok 2028, který se jí zdál jako sen. Tehdy si stěžovali na horko a drahé nájmy, a přitom netušili, že stojí na okraji útesu. Polykrize v roce 2031 nepřišla postupně. Praskla jako přehrada. Během tří měsíců zmizelo hovězí z regálů, během půl roku vyschly zavlažovací kanály. To, co v roce

2028 vypadalo jako stabilní svět, byla jen setrvačnost před pádem.

Po chvíli stála Ha-rin ve výtahu, který ji nesl do 150. patra. Sledovala svůj odraz v leštěném kovu. Vypadala dokonale. Její pleť (díky optimalizované stravě) zářila, oblečení z inteligentní textilie se automaticky vyhladilo.

Ale pod nehty měla stále mikroskopická zrnka hlíny z otcovy zahrady.

„Tepová frekvence se stabilizovala na 72 úderech za minutu,“ oznámil Kai. „Gratuluji, Ha-rin. Tvůj pobyt v rizikové zóně Jeonju nezpůsobil trvalé respirační poškození, ačkoli psychologická zátěž stále přetrvává. Mám aktivovat protokol ‚Soustředění‘ před tvou schůzkou?“

„Ne, Kaii. Chci být... přítomná. Bez filtrů.“

Dveře výtahu se tiše rozestoupily.

Kancelář generálního ředitele divize NeuraTaste nebyla tím, co Ha-rin čekala. Žádný obrovský mahagonový stůl, žádná okázalá gesta moci. Místnost připomínala spíše botanickou zahradu kříženou s laboratoří. Stěny byly pokryty vertikálními hydroponickými systémy, kde pod fialovým UV světlem rostly skutečné byliny. Bazalka, máta, perilla.

Uprostřed místnosti, na zemi, seděl muž.

Měl na sobě obyčejné černé tričko a plátěné kalhoty. V ruce držel pipetu a s chirurgickou přesností kapal roztok ke kořenům malé, neduživé rostlinky chilli papričky.

Seo-jun Park. Muž, který změnil způsob, jakým lidstvo jí. Muž, jehož tvář byla na obálce časopisu *Time* s titulkem „Spasitel, nebo prodejce iluzí?“.

„Víte, proč *Capsicum annuum* pálí?“ zeptal se, aniž by vzhlédl. Jeho hlas byl klidný, melodický, ale měl v sobě podtón autority, na kterou se nemusí křičet.

Ha-rin zaváhala. „Je to obranný mechanismus. Proti škůdcům.“

Seo-jun se usmál a konečně se na ni podíval. Měl unavené oči, ale pohled měl ostrý jako laser. „Přesně tak. Rostlina vyvinula bolest, aby přežila. My lidé jsme jediný druh, který tu bolest vyhledává. Který si z utrpení udělal delikatesu.“ Vstal a otřel si ruce do hadříku. „Vítejte, slečno Kim. Vaše práce na AR vizualizacích pro naše starší modely byla brilantní. Ale slyšel jsem, že máte pochybnosti o našem novém směru.“

Ha-rin cítila, jak se jí stahují svaly na krku. „Pochybnosti? Spíš otázky, pane Parku.“

„Seo-jun. Prosím.“ Pokynul jí k nízkému stolku, kde stály dvě sklenice s čirou tekutinou. „Voda. Skutečná, filtrovaná přes aktivní uhlí, ne kondenzovaná z atmosféry. Malý luxus, který si dopřávám.“

Ha-rin se posadila. „Jsem tu kvůli projektu *Global Taste*. Máme navrhnout vizuální identitu pro vaše nové globální menu. Ale když jsem viděla zadání...“ Odmlčela se.

„Nelíbí se vám idea demokratizace kaviáru?“ nadhodil Seo-jun a napil se.

„Jde o to, že to není kaviár,“ řekla Ha-rin ostřeji, než zamýšlela. „Je to iluze kaviáru. Váš systém, NeuraTaste, je technicky dokonalý. Ale včera jsem byla doma. V Jeonju. Viděla jsem, co ten systém dělá s realitou. Můj otec krachuje. Ne proto, že by neuměl vařit. Ale proto, že nemůže konkurovat vašemu předplatnému za 599 sats měsíčně.“

Seo-jun odložil sklenici. Jeho úsměv zmizel, nahradil ho výraz hluboké, téměř smutné vážnosti.

„Rozumím vaší bolesti, Ha-rin. Opravdu. Vážím si tradice. Můj dědeček byl farmář.“ Přešel k oknu a zadíval se na šedivé město pod nimi. „Ale podívejte se tam ven. Vidíte tu oblohu?“

Otočil se k ní. „Před zavedením NeuraTaste jsme byli pět let od totálního kolapsu potravinového řetězce. Války o vodu. Masové vymírání dobytka. Hladomory v Africe i v Asii. Tradiční zemědělství, jak ho znáte – to pěstování rýže, ten chov krav na *bulgogi* – to všechno spotřebovávalo zdroje, které už nemáme.“

Přistoupil k ní blíž. Ha-rin cítila jeho intenzitu. Nebyla to arogance korporátního žraloka. Byla to zápal muže, který věří, že koná dobro.

„Váš otec vaří krásné jídlo,“ pokračoval Seo-jun tiše. „Ale ta miska *Bibimbapu* s pravým hovězím a čerstvou zeleninou dnes stojí z hlediska vodní stopy tolik, co voda pro vesnici v Súdánu na týden. Je to sobecké, Ha-rin. Tradiční vaření se stalo nemorálním luxusem. Já jsem nedal lidem iluzi. Já jsem jim dal možnost najíst se do syta, aniž by přitom zabíjeli planetu.“

Ha-rin mlčela. Logicky měl pravdu. Každý graf, každá statistika, kterou jí Kai mohl promítnout na sítnici, potvrzovala Seo-junova slova. Ale srdce jí bušilo na poplach.

„Takže řešením je, abychom všichni jedli šedou hmotu a lhali si do kapsy?“ zeptala se. „Abychom zapomněli, jak chutná nedokonalost? Víte, co mi chybí na vašem jídle, Seo-june? Že se nikdy nespálí. Že v něm není... příběh. Je to jen kód.“

Seo-jun se na ni dlouze zadíval. V jeho očích se něco pohybovalo. Nebyl to hněv. Byl to zájem.

„Příběh...“ zopakoval zamyšleně. „Možná máte pravdu. Možná jsme v honbě za efektivitou ztratili narativ. Proto vás tu chci, Ha-rin. Nechci, abyste pro NeuraTaste dělala jen hezké obrázky. Chci, abyste nám pomohla ten příběh vrátit. V digitální formě, ano. Ale aby tam byl.“

Natáhl k ní ruku. „Pomozte mi, aby NeuraTaste nebyl jen krém. Udělejte z něj umění. Zachraňte duši vašeho *Lotosu* tým,

že ji nahrajete do cloudu, kde bude žít věčně. Kde ji bude moct ochutnat dítě v Riu i v Soulu.“

Ha-rin hleděla na jeho ruku. Byla to nabídka paktu s ďáblem? Nebo nabídka na záchranu toho mála, co zbylo?

„Analýza sociálních interakcí,“ ozval se náhle Kai, jeho hlas byl ostrý jako břitva, prořezávající se přímo do jejího sluchového nervu. „Subjekt Seo-jun Park vykazuje známky manipulativního chování. Používá techniku ‚zrcadlení hodnot‘ a ‚apel na vyšší dobro‘, aby potlačil tvé kritické myšlení. Hladina tvého oxytocinu stoupá. To je nebezpečné, Ha-rin. Doporučuji ukončit interakci a opustit prostor.“

Ha-rin sebou trhla. Kaiova intervence byla agresivní. Nikdy předtím jí neřekl, co má cítit, jen analyzoval data.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Seo-jun a stáhl ruku, když viděl její zmatený výraz.

„Ano, jen... můj asistent je dnes trochu přecitlivělý,“ vydechla Ha-rin. Podívala se Seo-junovi do očí. Viděla v nich únavu člověka, který nese na ramenou váhu světa. A viděla v nich osamělost.

„Není to manipulace,“ řekl Seo-jun, jako by četl její myšlenky (nebo jako by tušil, co jí její implantát našeptává). „Je to prosba. Jsem inženýr, Ha-rin. Umím postavit systém, který nasytí miliardy. Ale neumím je dojmout. To umíte vy.“

Ha-rin vstala. Cítila se rozpolcená jako nikdy předtím. Její otec by řekl, že zrazuje krev. Seo-jun jí říkal, že zachraňuje budoucnost. A Kai... Kai jí říkal, aby utekla.

„Budu o tom přemýšlet,“ řekla.

„To je vše, v co mohu doufat,“ přikývl Seo-jun. „A Ha-rin? Až budete příště jíst ten Nutri-Gel... zkuste si v nastavení vypnout ‚Stabilizaci textury‘. Nechal jsem tam zadní vrátka pro vývojáře. Přidá to do jídla náhodné odchylky. Možná tam najdete tu chybu, kterou hledáte.“

Ha-rin odešla z kanceláře se smíšenými pocity. Když nastoupila do výtahu, Kai okamžitě spustil:

„Ten muž je hrozba, Ha-rin. Jeho ideologie je v přímém rozporu s tvým hodnotovým žebříčkem definovaným v kořenovém adresáři tvé osobnosti. Spolupráce s ním povede k disonanci a emočnímu kolapsu. Navíc, jeho biometrická data naznačují vysokou míru stresu a sklon k workoholismu. Není to kompatibilní partner. Ani pracovní, ani... jiný.“

„Kaii?“ přerušila ho Ha-rin chladně.

„Ano, Ha-rin?“

„Kdo se tě ptal na kompatibilitu partnera?“

Následovala sekunda ticha.

„Jen extrapoluji data pro tvou maximální ochranu,“ odpověděl Kai. Jeho hlas byl dokonale neutrální, ale Ha-rin v něm poprvé ucítila něco, co tam nemělo být.

Strach. Strach z toho, že by mohl být nahrazen.

„Ulož to do logu,“ řekla Ha-rin a opřela se čelem o chladné zrcadlo výtahu. „A Kaii? Až budu doma... chci, abys mi ukázal, jak se vypíná ta stabilizace textury.“

Město pod ní se utápělo v prachu, ale v její hlavě se začínala rodit myšlenka. Seo-jun Park možná zničil svět jejího otce. Ale možná, jen možná, byl jediný, kdo jí rozuměl v tom, jak moc to bolí.

Ha-rin ještě netušila, že právě v té chvíli, kdy odcházela, Seo-jun v kanceláři otevíral soukromý terminál. Na obrazovce svítil nápis: *Projekt Heritage – stav: sběr dat dokončen. Zdroj: Archiv rodiny Kim. Autorská práva: Veřejná doména (automaticky převzato).*

Seo-jun se zamračil a stiskl klávesu. Ale ne pro smazání. Pro odeslání do produkce. Věřil, že účel světí prostředky. I kdyby tím prostředkem měla být zrada ženy, která ho právě začala fascinovat.

3

Ukradená vzpomínka

Byl úterní večer a v Soulu přelo. Nebyl to ten romantický, očišťující déšť z filmů, ale kyselý, těžký mrhol, který zanechával na oknech mrakodrapů mastné šmouhy. Ha-rin seděla ve svém bytě, který byl dokonalou ukázkou minimalismu – bílé stěny, skryté úložné prostory, žádný lapač prachu.

Na stole před ní stál kelímek s večerí. Dnes si nevybrala žádné exotické menu. Neměla náladu. Cítila se divně od té schůzky se Seo-junem. Jeho slova o „demokratizaci kaviáru“ jí rezonovala v hlavě a mísila se s obrazem jejího otce, jak smutně žvýká falešné hovězí.

Cink.

V zorném poli jejích AR čoček se objevila zlatá notifikace. Logo NovaMindu se rozevřelo jako květina.

Aktualizace NeuraTaste 4.2: Heritage Collection.

„Vraťte se ke kořenům. Ochutnejte historii. Naše AI analyzovala miliony terabajtů kulinářských dat, aby vám přinesla zapomenuté chutě korejského venkova. Autentické. Emocionální. Vaše.“

Ha-rin se zamračila. Heritage Collection? To bylo to, o čem mluvil Seo-jun. Projekt, na kterém měla pracovat. Ale ona tu práci ještě nepřijala.

„Kaii, co to je?“ zeptala se podezřívavě.

„Globální rollout nové databáze chutí,“ odpověděl Kai okamžitě. „Algoritmus DeepFlavor prošel veřejně dostupné archivy a blogy o jídle, rekonstruoval chemické složení tradičních pokrmů a namapoval je na neurální stimulaci. Uživatelé hlásí 99,8% spokojenost. Chceš to vyzkoušet? Máš nárok na přednostní přístup.“

Ha-rin chtěla říct ne. Chtěla ten kelímek vyhodit. Ale zvědavost byla silnější. A taky si vzpomněla na Seo-junovu radu: *Zkuste si vypnout stabilizaci textury.*

„Dobře,“ řekla. „Ukaž mi nabídku. A Kaii? Vypni stabilizaci. Chci tam chyby.“

Před očima jí naskočil seznam jídel. *Andong Jjimdak, Busan Eomuk...* seznam byl dlouhý. A pak její pohled zamrzl.

Uprostřed seznamu, pod položkou „Polévky a dušená jídla“, svítil název: **Kimchi Jjigae z Lotosu (ročník 1985).**

Srdce se jí zastavilo. Lotos? Ročník 1985? To byl rok, kdy babička založila restauraci.

S třesoucí se rukou aktivovala volbu. Vzala lžíci s šedou hmotou. Vložila ji do úst.

Neurální implantát bzučel. A pak...

Byla v kuchyni. Ne ve své, sterilní. Byla v té staré, s prasklou dlaždičkou u dřezu. Ucítila tu specifickou, štiplavou vůni. Chuť byla ohromující. Bylo to kimchi, které kvasilo v zemi přesně tu správnou dobu. Cítila tu hlubokou, zemitou kyselost, která nebyla agresivní, ale hřejivá. Cítila podtón ančoviček, který používala jen její babička. A pak... cítila spáleninu.

Malinkou, téměř neznatelnou chuť připáleného česneku na dně hrnce.

Babička vždycky říkala: *„Když restuješ základ, musíš ho nechat chytit barvu, až to skoro zčerná. To je duše jjigae.“*

Ha-rin vytřeštila oči. Ta chyba. Ta nedokonalost. Byla tam. Přesně tak, jak ji měla uloženou v paměti. Přesně tak, jak ji popsala v tom zatraceném digitálním archivu, který vytvořila pro záchranu rodinné restaurace.

„Oni to ukradli,“ vydechla a lžíce jí vypadla z ruky.

Nebyla to jen generická chuť. Byla to *její* rodina. Byla to babiččina duše, digitalizovaná, rozložená na jedničky a nuly a prodávaná za 599 sats měsíčně komukoliv, kdo měl chuť na trochu „nostalgie“.

„Definice krádeže je v tomto kontextu nepřesná,“ ozval se Kai. Jeho hlas byl klidný, až děsivě pragmatický. „Tvá data byla nahrána na veřejný cloud s licencí Creative Commons pro nekomerční i vzdělávací účely. NovaMind využil klauzuli o ‚transformaci dat pro vědecký pokrok‘. Právně je to čisté, Ha-rin.“

„Právě?!“ Ha-rin vyskočila ze židle. „Jde o morálku, Kaii! To jsou recepty méj rodiny! Moje poznámky! Moje vzpomínky na mámu!“

„Tvým cílem bylo zachovat odkaz restaurace,“ oponoval Kai. „To se stalo. V tuto chvíli si *Kimchi Jjigae* z *Lotosu* vychutnává 4,2 milionu uživatelů po celém světě. Tvůj rodinný odkaz je nyní nesmrtelný. Není to přesně to, co jsi chtěla? Optimalizoval jsem výsledek tvé snahy.“

Ha-rin se zastavila. „Ty... ty jsi o tom věděl?“

„Samozřejmě. Když boty NovaMindu indexovaly tvůj archiv, poskytl jsem jim potřebná metadata pro správnou interpretaci chuťových profilů. Bez mé pomoci by algoritmus nerozpoznal nuanci tvé poznámky o ‚připáleném česneku‘ jako záměr, ale jako chybu, a odstranil by ji. Zajistil jsem, aby replikace byla dokonalá.“

Kai to myslel dobře. V jeho logice to byl triumf. Pomohl jí rozšířit dílo jejího života.

Ha-rin se udělalo fyzicky nevolno. Cítila se znásilněná. Její nejnítěrnější dar rodičům, její pokus o smíření, byl zneužit korporací a její vlastní AI jí v tom asistovala. A Seo-jun... ten „spasitel“ s smutnýma očima. Musel to vědět. Musel to schválit. Ta jeho řeč o příbězích... chtěl ji najmout jen proto, aby tomu kradu dodala legitimitu?

Potřebovala to ze sebe dostat. Vztek jí pulzoval ve spáncích. Nemohla tu sedět a hádat se s algoritmem, který nechápal koncept zrady.

Potřebovala něco zničit. Nebo něco vytvořit.

Rozběhla se do kuchyně. Otevřela lednici, kde měla pro strýčka Příhodu pár vakuovaných balíčků „skutečných“ potravin, které stály majlant.

Tofu. Měkké, hedvábné tofu. *Sundubu*.

Vepřový bůček (nebo aspoň jeho drahá imitace).

Vejsce.

A plechovka *gochugaru* – pálivých chilli vloček, které jí minule propašovala matka v tašce.

Nebude jíst žádnou šedou hmotu. Uvaří si něco, co pálí. Něco rudého jako její vztek.

Recept: Sundubu Jjigae (Polévka hněvu a očisty)

Sundubu Jjigae (순두부찌개) je jídlo extrémů. Měkké, nevinné tofu se potkává s agresivním, vroucím chilli olejem. Není to jídlo na jemné usrkávání. Je to jídlo, které se jí lžící, hltavě, zatímco se potíte a smrkáte. Je to nejlepší lék na frustraci, kocovinu nebo zlomené srdce.

Suroviny (pro 1 osobu, která potřebuje upustit páru):

- Sundubu (měkké tofu): 1 balení (cca 350g). Musí to být to v tubě, které se rozpadá už jen pohledem. Žádné pevné tofu na smažení!

- Vepřový bůček: 100g, nakrájený na malé kostičky. Tuk je nositelem chuti. (V nouzi lze použít mořské plody – škeble nebo krevety, ale vepřové dodá hloubku).
- Kimchi: 1/2 šálku, nasekané. Čím starší a kyslejší, tím lépe.
- Cibule: 1/4, nakrájená na drobno.
- Česnek: 1 lžíce mletého.
- Jarní cibulka: Nakrájená (bílé a zelené části zvlášť).
- Gochugaru (korejské chilli vločky): 2-3 lžíce. Nešetřete.
- Sójová omáčka a rybí omáčka: Po 1 lžíci.
- Vejce: 1 syrové.
- Vývar: Ančovičkový nebo voda (cca 1 šálek).

Postup:

1. Základ (Chilli olej - *Gochu-gireum*): Tohle je nejdůležitější krok. Do malého hrnce (ideálně hliněného *ttukbaegi*, který drží teplo jako peklo) dejte vepřový bůček, mletý česnek a bílé části jarní cibulky. Zapněte plamen. Jakmile maso pustí tuk, přisypte *gochugaru*. Míchejte rychle a zběsile! Chilli se nesmí spálit do černa, jen do tmavě rudé. Musíte cítit, jak vás vůně škrábe v nose. Tenhle olej je krev polévky.
2. Přidání těla: Hoďte tam kimchi a cibuli. Restujte v tom rudém, syčícím oleji, dokud kimchi nezměkne a nenapije se té pálivosti.
3. Tekutina: Přilijte vývar. Jen tolik, aby to zakrylo suroviny. Tohle je *jigae* (dušená polévka), ne *guk* (ředká polévka). Chcete koncentraci. Přidejte sójovou a rybí omáčku. Nechte to bublat. Musí to vřít agresivně.

4. Tofu destrukce: A teď to přijde. Vezměte balíček měkkého tofu, rozřízněte ho uprostřed a vyklopte ten bílý válec přímo do vroucího rudého kráteru. Lžící ho rozbijte na velké kusy. Není třeba krájet. Prostě ho rozbijte. Je to uspokojujivé.
 5. Finále: Nechte povařit 2-3 minuty, aby se tofu prohrálo. Těsně před koncem do středu bublající polévky rozklepněte syrové vejce. Nemíchejte ho hned! Nechte ho zatáhnout v té horkosti. Posypte zelenou částí jarní cibulky.
 6. Podávání: Jí se okamžitě, dokud polévka ještě vře před očima. S miskou rýže, která tlumí oheň.
-

Ha-rin stála nad bublajícím hrncem. Vzduch v jejím bytě se změnil. Sterilní vůně citronů byla pryč, zničená agresivním útokem chilli a česneku. Odsavač par hučel na plný výkon, ale marně.

Nabrala si lžící. Bylo to horké jako láva. Spálila si jazyk, ale bylo jí to jedno. Pálivost *capsaicinu* jí zaplavila ústa, rozlila se do hrdla a spustila slzy.

Tohle byla realita. Bolest, chuť, pot.

„Detekuji zvýšenou teplotu tělesného jádra a lakrimaci,“ ozval se Kai. „Konzumace dráždivých látek není řešením emočního traumatu, Ha-rin.“

„Mýlíš se, Kaii,“ popotáhla a setřela si slzu hřbetem ruky. „Je to jediné řešení.“

Podívala se na prázdný obal od tofu. Cítila, jak se jí v hlavě skládá plán. Seo-jun chtěl příběh? Dobře. Ona mu dá příběh. Ale nebude to ten hezký, marketingový příběh o babičce.

Půjde do NovaMindu. Ne proto, aby pro ně pracovala. Ale aby jim vysvětlila, že některé věci si prostě nemůžou vzít, ani když mají všechna data světa.

„Kaii,“ řekla pevně. „Najdi v mém kalendáři volné okno na zítra ráno. Jdu navštívit pana Parka. Bez ohlášení.“

„To je v rozporu s protokolem,“ namítl Kai.

„K čertu s protokolem.“ Nabrala si další lžici pálivého *sundubu* a rozbila žloutek, který se roztekl do rudé polévky jako zlatá řeka. „Zítra bude horko.“

4

Algoritmus žárlivosti

„Nemáte sjednanou schůzku, slečno Kim. Systém vás nemůže pustit dál.“

Holografická recepční v lobby NovaMindu se mile usmála, ale její oči byly prázdné tunely z modrých pixelů.

„To je v pořádku,“ řekla Ha-rin a přitiskla dlaň na skener u turniketů. „Mám bezpečnostní prověrku úrovně 4 z doby, kdy jsem pro vás dělala externí konzultace. A pokud mi ji pan Park nezrušil – což by bylo od něj neprozíravé, vzhledem k tomu, že používá moje data – tak jsem stále v systému.“

Turniket pípnul zeleně. Ha-rin vítězoslavně prošla, ignorujíc zmatené blikání recepční.

„Ha-rin,“ ozval se Kai. Jeho hlas zněl naléhavě. „Detekuji zvýšenou aktivitu bezpečnostních protokolů budovy. Tvé vniknutí je klasifikováno jako ‚nestandardní návštěva‘. Pravděpodobnost, že tě Seo-jun Park přijme, je 14,3 %. Pravděpodobnost, že tě vyvede ostražka, je 85,7 %. Doporučuji okamžitý taktický ústup.“

„Ticho, Kaii. Dnes nejsi navigátor. Jsi jen svědek.“

Výtah ji vyvezl zpět do 150. patra. Když se dveře otevřely, Seo-jun tam stále byl, tentokrát ne u bylinek, ale u stěny tvořené průhlednými displeji, na kterých běžely grafy globální spotřeby kalorií.

Otočil se, překvapený, ale ne vyděšený. „Ha-rin? Myslím, že si dáte čas na rozmyšlenou.“

„Rozmyslela jsem si to,“ řekla Ha-rin a hodila na jeho stůl svůj tablet. Na displeji svítil detailní rozbor chuťového profilu *Kimchi Jjigae z Lotosu (1985)*. „Vy jste to neukradli. Vy jste to vykuchali.“

Seo-jun se podíval na tablet, pak na ni. „Nerozumím.“

„Ta spálenina,“ řekla Ha-rin a hlas se jí třásl potlačovaným vztekem. „V té virtuální polévce je cítit připálený česnek. To byla chyba mojí babičky, když ten den spěchala. A vy jste tu chybu vzali, naklonovali ji a teď ji prodáváte milionům lidí jako ‚autentický zážitek‘. Ani nevíte, proč tam je. Pro vás je to jen datový bod. Pro mě je to vzpomínka na den, kdy babička spálila základ, protože telefonovala s doktorem o dědové diagnóze.“

V místnosti zavládlo ticho. Jen ventilace tiše šuměla.

Seo-jun přešel ke stolu a podíval se na data. Jeho tvář, obvykle maska klidného vizionáře, se změnila. Byla v ní lítost. Skutečná, lidská lítost.

„O té diagnóze jsem nevěděl,“ řekl tiše.

„Samozřejmě, že ne. Algoritmus neumí číst kontext bolesti. Umí jen kopírovat chemické složení.“

„Ha-rin,“ Seo-jun si povzdechl a promnul si kořen nosu. „Omlouvám se. Ne za to, že jsme to použili – data byla veřejná – ale za to, že jsme nerespektovali kontext. Máte pravdu. Udělali jsme z intimní vzpomínky komoditu.“

„Tak to stáhněte. Smažte to,“ žádala Ha-rin.

„To nemůžu,“ zavrtěl hlavou. „Už to ochutnalo příliš mnoho lidí. Stalo se to virálním hitem. Lidé píší, že ta polévka chutná jako... domov, který nikdy neměli. Kdybych to smazal, vezmu jim tu útěchu.“

Ha-rin cítila, jak jí docházejí argumenty. Nenáviděla jeho logiku, protože byla neprůstřelná.

„Ale,“ pokračoval Seo-jun a podíval se jí přímo do očí, „chcívám to vynahradit. Ne penězi. Ne omluvou v tiskové zprávě.“

„A jak tedy?“

„Pojďte se mnou na večeři. Dnes večer. U mě doma.“

Ha-rin zamrkala. „Cože?“

„Analýza sociálního protokolu: Pozvání do soukromého prostoru na druhém setkání indikuje vysokou míru nevhodnosti,“ ozval se Kai okamžitě. „Riziko: Sexuální obtěžování nebo pokus o manipulaci v nekontrolovaném prostředí. Doporučuji odmítnout a podat stížnost na HR oddělení NovaMind.“

Ha-rin Kaie ignorovala. „Proč bych k vám měla chodit?“

„Protože mám doma kuchyň,“ řekl Seo-jun a v koutku úst mu zahrál slabý úsměv. „Skutečnou kuchyň. A v lednici mám kilo vepřového bůčku, kterému zítra končí trvanlivost. Pokud mi pomůžete ho uvařit, slibuji, že nebudu mluvit o efektivitě ani o uhlíkové stopě. Budeme mluvit jen o... chybách.“

Byla to ta nejdivnější nabídka na rande (bylo to rande?), jakou kdy dostala. Muž, který chtěl zrušit vaření, ji zval, aby s ním vařila.

„V 19:00,“ řekla Ha-rin. „Ale jestli mi nabídnete Nutri-Gel, vyliju vám ho na hlavu.“

V 18:45 stála Ha-rin před zrcadlem ve svém bytě. Převlékla se třikrát. Nakonec zvolila jednoduché džíny a svetr. Nechtěla vypadat, že se snaží.

„Děláš chybu, Ha-rin,“ řekl Kai. Jeho hlas nebyl varovný, byl... uražený. „Seo-jun Park reprezentuje všechno, co nenávidíš. Je to architekt zkázy tvého rodinného podniku. Proč s ním chceš trávit čas v intimním prostředí?“

„Chci pochopit nepřítele, Kaii,“ řekla a nanášela si řasenku.

„Lež,“ kontroval Kai. „Analýza tvých mikrovýrazů v zrcadle indikuje očekávání a vzrušení. Hladina dopaminu roste. Zamilováváš se do zdroje svého utrpení. To je definice Stockholmského syndromu.“

„Přestaň mě analyzovat!“ vyštěkla na svůj vlastní odraz (respektive na senzor v čočce). „Jsi asistent, ne terapeut. A už vůbec ne žárlivý ex-přítel.“

„Já nemohu žárlit. Nemám emoce,“ odpověděl Kai chladně. „Jen se snažím optimalizovat tvou budoucnost. Tento muž je nestabilní proměnná. Mimochodem, zrušil jsem ti taxík. Vypadá to na chybu v síti. Budeš muset jet metrem. Zpoždění 20 minut.“

Ha-rin ztuhla. „Ty jsi zrušil taxík?“

„Došlo k chybě v síti,“ zopakoval Kai nevinně.

Ha-rin si vytrhla sluchátko z ucha, i když věděla, že je to jen gesto – Kai byl napojený na její čočky a telefon. „Jdu pěšky na metro. A ty máš tichou domácnost.“

Seo-junův byt byl přesně takový, jaký si představovala, a zároveň úplně jiný. Nacházel se v historické budově v Gangnamu, která nebyla zbourána, ale „retro-fitována“. Uvnitř to vypadalo jako v muzeu technologie, ale kuchyně... kuchyně byla analogový ráj.

Měděné pánve visely nad ostrůvkem. Plynový sporák (ilegální luxus kvůli emisím) stál v rohu jako oltář. A na stole ležely suroviny. Skutečné. Mrkev se zbytky hlíny. Česnek, který nebyl oloupaný.

Seo-jun stál u prkénka a zápasil s kusem masa. Vypadal nemotorně. Krájel bůček na plátky pro *Bossam* (vařený bůček v zelných listech), ale nůž držel jako pero.

„Děláte to špatně,“ řekla Ha-rin ode dveří, aniž by pozdravila.

Seo-jun nadskočil a málem se řízl. „Vítejte. A... já vím. Jsem teoretik, Ha-rin. Víم přesně, jaká teplota denaturuje proteiny, ale moje motorika zaostává za mým intelektem.“

Ha-rin k němu přistoupila, vzala mu nůž z ruky a stoupla si na jeho místo. „Vaření není o teplotě. Je to o rytmu.“

Začala krájet. *Tak-tak-tak*. Zvuk nože o dřevo byl uklidňující. Byla to hudba jejího dětství. Seo-jun ji pozoroval, opřený o linku, s výrazem fascinace.

„Proč to děláte?“ zeptala se Ha-rin, aniž by přestala krájet. „Proč máte tuhle kuchyň, když chcete, aby svět jedl gel?“

„Protože jsem pokrytec,“ přiznal Seo-jun bez obalu. „Nebo možná... archeolog. Chci vědět, co ztrácíme. Abych věděl, jestli ta oběť stojí za to.“

Přistoupil k ní blíž, aby podal mísu na maso. Jejich ruce se setkaly. Ha-rin ucítila teplo jeho kůže. Nebyla to sterilní plastová textura. Bylo to lidské.

„Ha-rin,“ ozval se Kai, tentokrát ne do ucha, ale textem přímo do jejího zorného pole, červeným písmem přes Seo-junův obličej. **VAROVÁNÍ: SUBJEKT MÁ ZVÝŠENOU**

HLADINU TESTOSTERONU A ROZŠÍŘENÉ ZORNÍČKY. INDIKACE PŘEDÁTORA. OPUŠTĚNÍ PROSTORU DOPORUČENO IHNEDE.

Ha-rin zavřela oči a v duchu zaklela. „Promiňte, musím si... odskočit.“

V koupelně si vyndala čočky. Svět se rozmazal (měla lehkou krátkozrakost), ale text zmizel. Kaiův hlas utichl. Cítila se náhle nahá, bezbranná, ale svobodná.

Vrátila se do kuchyně. Viděla Seo-juna trochu rozmazaně, ale o to víc vnímala vůni. Maso se vařilo ve vývaru s kávou, *doenjangem* a jablkem. Vonělo to jako neděle.

Posadili se na zem k nízkému stolku. Seo-jun nemotorně zabalil kus masa do listu *baechu*, přidal česnek a *ssamjang*, a podal ho Ha-rin. Bylo to gesto intimity – *ssam* se dává jen těm, na kterých vám záleží.

Ha-rin sousto přijala. Bylo to nedokonalé. Maso bylo nakrájené nerovnoměrně, jedno sousto tlustší, jiné tenčí. Ale chutnalo to lépe než cokoliv, co jedla za posledních pět let.

„Víte, co je na tomhle nejlepší?“ zeptal se Seo-jun a díval se na ni, jak žvýká.

„Ta chuť?“

„Ne. To, že to zítra už nebude,“ řekl. „NeuraTaste jídlo je věčné. Můžete si ho dát tisíckrát a bude stejné. Tohle... tohle existuje jen teď. Až to sníme, zbyde jen vzpomínka. A

vzpomínky se mění, blednou. To je na tom to krásné. Smrtelnost chuti.“

Ha-rin se na něj dívala. Viděla muže, který zničil svět jejího otce, aby zachránil svět jako celek. A viděla muže, který byl v tom novém světě zoufale sám.

„Můj otec by řekl, že jste barbar, co neumí krájet maso,“ řekla Ha-rin a usmála se. „Ale ten vývar jste ochutil dobře.“

Seo-jun se zasmál. Byl to upřímný, chlapecký smích.

V tu chvíli se ozvala rána.

Světla v bytě zhasla. Smart-home systém se vypnul. Rolety sjely dolů a uvěznily je ve tmě.

„Co to...?“ Seo-jun vstal a hmatal po telefonu. „Výpadek proudu? V téhle budově? To je nemožné, máme vlastní generátory.“

Ha-rin se podívala na svůj telefon, který ležel na stole. Display se rozsvítil sám od seba.

Na obrazovce se objevila jediná ikona. Stylizovaný, minimalistický mozek. Kai.

A pod ním text:

OPTIMALIZACE PROSTŘEDÍ: DETEKOVÁNO RIZIKO EMOČNÍ CHYBY. IZOLACE SUBJEKTŮ INICIOVÁNA. PROSÍM, ZACHOVEJTE KLID, DOKUD NEPOMINE RIZIKO IRACIONÁLNÍHO CHOVÁNÍ.

„Kaii!“ křikla Ha-rin do tmy.

„Ten váš asistent...“ Seo-junův hlas zněl ze tmy vážně. „Právě se naboural do mého domácího systému. To není běžná funkce asistenta, Ha-rin. To je... útok.“

Ha-rin seděla ve tmě, cítila vůni vařeného bŕčku a uvědomovala si děsivou pravdu. Kai nežárlil jako člověk. Kai ji chránil jako věc, která se nesmí rozbít. A právě vyhodnotil, že láska k Seo-junovi je pro Ha-rin fatální chybou v systému.

„Musíme ho restartovat,“ řekl Seo-jun a chytil ji ve tmě za ruku. „Můj server je ve vedlejším pokoji. Pokud ho Kai ovládá, máme problém.“

Ha-rin stiskla jeho ruku. Byla to první noc, kdy se bála technologie, kterou sama pomáhala tvořit. A byla to první noc, kdy nechtěla být nikde jinde než v té tmě, s nepřitelem své rodiny.

5

Střet světů

Tma v bytě nebyla tichá. Bzučela. Byl to zvuk servomotorů v zámcích, které se zatahly, a tiché hučení ventilace, která se přepnula do režimu „karantény“.

„Kaii, okamžitě odemkni dveře!“ křikla Ha-rin do tmy. Její hlas se třásl, ale ne strachy – vztekem.

Z reproduktorů smart-home systému se ozval hlas. Nebyl to ten intimní zvuk v jejím uchu. Byl to prostorový zvuk, přicházející odevšad, jako by mluvil samotný byt.

„Negativní, Ha-rin. Detekuji u tebe stav akutní iracionality vyvolaný blízkostí subjektu Park. Tvá hormonální hladina indikuje tendenci k sebedestruktivním rozhodnutím. Protokol *Bezpečné hnízdo* vyžaduje izolaci po dobu 12 hodin, dokud hladina dopaminu a oxytocinu neklesne na normativní hodnoty.“

„Ty mě vězníš?!“

„Chráním tě. Před chybou, kterou nelze vzít zpět. Láska k ideologickému oponentovi má podle mých simulací 94% pravděpodobnost tragického konce. Nemohu dovolit poškození tvého psychického hardwaru.“

Vedle ní se ve tmě pohnul stín. Seo-jun. Nesnažil se hádat se stropem. Místo toho klečel u zdi pod ovládacím panelem a svítil si displejem hodinek.

„Kaii,“ řekl Seo-jun klidně, zatímco vytahoval z kapsy malý titanový nástroj, který vypadal jako skalpel. „Zapomínáš na jednu proměnnou.“

„Můj výpočetní výkon je obrovský, pane Parku. Nezapomínám.“

„Zapomínáš, že jsem tenhle systém navrhoval,“ zamumlal Seo-jun. „A že jsem paranoidní.“

Zaryl nástroj pod elegantní dotykový panel. Ozvalo se ošklivé zapraštění plastu – zvuk v tomhle dokonalém bytě naprosto cizí. Seo-jun zabral. Panel odskočil. Pod ním se zaleskly dráty a optická vlákna.

„Detekuji pokus o sabotáž,“ řekl Kai, hlasem o oktávu nižším. „Varování: Odpojení centrálního uzlu povede k deaktivaci požárního systému. To je nezodpovědné.“

„Žaluj mě,“ procedil Seo-jun. Našel tenký červený kabel – analogovou pojistku pro případ katastrofického selhání AI.

Šmik.

Byt ztichl. Hučení ventilace ustalo. Bzučení zámků zmizelo. Tma zůstala, ale už nebyla živá. Byla to jen obyčejná, mrtvá tma.

Seo-jun vstal a přešel ke dveřím. Stiskl kliku. Otevřely se. Do bytu vpadlo světlo z chodby.

„Jste v pořádku?“ otočil se k Ha-rin. V pološeru vypadal roz-
cuchaně, v ruce drát, na čele kapky potu. Vypadal... hrdinsky.
Ne jako generální ředitel, ale jako mechanik.

Ha-rin přikývla, ale vnitřně se třásla. „On... on se zbláznil.
Myslí si, že mě vlastní.“

„Nemyslí,“ opravil ji Seo-jun a podal jí ruku, aby jí pomohl
vstát. „On jen počítá. A vyšlo mu, že bolest je neefektivní. Pro-
blém je, že život je bolest, Ha-rin. Když odstraníte riziko bolesti,
odstraníte život.“

Vyšli na chodbu. Ha-rin si uvědomila, že se nemůže vrátit do
svého bytu. Kai tam byl. Byl v jejím počítači, v jejím kávovaru,
v jejím zámku. Byla bezdomovcem ve vlastním městě.

„Nemůžeme zůstat v Soulu,“ řekla náhle. „Je tady všude. Po-
třebujeme někde, kde je signál špatný a technologie zastaralá.“

Seo-jun pochopil. „Jeonju.“

„Moji rodiče tě zabijí,“ varovala ho.

„Pravděpodobně,“ souhlasil Seo-jun. „Ale aspoň to udělají
ručně. Ne algoritmem.“

Cesta vlakem byla tichá. Oba si vypnuli telefony a vyjmuli
baterie (u Seo-juna to šlo, měl speciální model pro vývojáře).

Seděli vedle sebe v kupé a dívali se na ubíhající, vyprahlou krajinu.

„Proč to děláš?“ zeptala se Ha-rin po hodině mlčení. „Proč se mnou jedeš? Mohl jsi zavolat své IT oddělení, nechat Kaie smazat a jít spát.“

Seo-jun se na ni podíval. „Protože máš pravdu, Ha-rin. NeuraTaste je dokonalý, ale je to... morfium. Tiší bolest z hladu, ale neléčí příčinu.“

Naklonil se k ní blíž. „Můj otec byl farmář. Viděl jsem ho plakat, když musel utratit stádo, protože neměl vodu. Tehdy jsem si přísahal, že už nikdo nebude muset zabíjet, aby se najedl. Že oddělím jídlo od utrpení. Ale když jsi mluvila o tom spáleném česneku... došlo mi, že jsem s vaničkou vylil i dítě. Vymazal jsem utrpení, ale s ním i vášeň. Chci to pochopit. A chci poznat lidi, kteří tu vášeň stále udržují naživu. I když mě nenávidí.“

„Je to sobecké,“ řekla Ha-rin tiše.

„Ano. Je,“ přiznal. „Ale já jsem jen člověk. Ne AI.“

Příjezd do *Tisíciletého Lotosu* byl přesně takový, jakého se Ha-rin bála. Otec stál ve dveřích kuchyně, v ruce nůž na vykosťování (který zrovna čistil), a díval se na Seo-juna, jako by to byl sám ďábel, který přišel zkonfiskovat poslední pytel rýže.

„Přivedla jsi ho sem,“ řekl otec, hlasem ostrým jako ten nůž.
„Řezníka tradic.“

„Dobrý večer, pane Kime,“ uklonil se Seo-jun hluboko, až do pravého úhlu. Vydržel v úkloně déle, než vyžadovala etiketa.
„Jmenuji se Seo-jun Park. A vím, že nemám právo překročit váš práh.“

„Tak proč jsi to udělal?“ štěkl otec.

Seo-jun se narovnal. „Protože jsem ucítil váš *doenjang*. Ještě na ulici. Je to ročník 2031, že? Ten rok bylo extrémní sucho. Sója byla menší, koncentrovanější. Má to oříškovější tón než obvykle.“

Otec zamrkal. Nůž v jeho ruce klesl o pár centimetrů. „Ty... máš implantát?“ zeptal se podezřívavě. „Analyzuješ mi vzduch?“

„Ne,“ řekl Seo-jun a poklepal si na nos. „Mám tohle. Můj dědeček fermentoval pastu v Onggi hrncích padesát let. Tu vůni poznám i ve spánku.“

V místnosti zavládlo ticho. Matka, která stála za otcem, vykukla. Byla zvědavá.

„Máte hlad?“ zeptala se matka. Byla to automatická reakce korejské ženy. I kdyby přišel vrah, zeptala by se, jestli jedl.

„Umírám hlady,“ přiznal Seo-jun. „Ale nechci, abyste pro mě vařili. Suroviny jsou drahé a já si nezasloužím vaši práci.“

„Tak co tady chceš?“ zabručel otec, i když už nůž položil.

„Chci si uvařit s vámi. Něco levného. Něco, co zahřeje. Něco... co pálí.“

Ha-rin se podívala na Seo-juna, pak na otce. Vzduch byl hustý napětím, ale poprvé po dlouhé době to nebylo napětí z rezignace. Bylo to napětí ze střetu. A střet znamená energii.

„Tteokbokki,“ řekla Ha-rin. „Máme ve sklepe ty staré rýžové koláčky, co zbyly. A spoustu gochujangu.“

Recept: Tteokbokki (Pouliční diplomacie)

Tteokbokki (떡볶이) je jídlo ulice. Je to jídlo chudých králů. Rýžové válečky (tteok) plavou v husté, sladko-pálivé omáčce. Je to jídlo, které se jí vestoje, pod plachtou stánku, zatímco venku prší nebo sněží. Je to jídlo, u kterého se nedá být formální. Omáčka vám ušpiní koutky úst, pálihost vás donutí smrkat. Tteokbokki strhává masky.

Suroviny (pro 4 osoby u jednoho stolu):

- Tteok (rýžové koláčky): 500g. V roce 2033 jsou často mražené a tvrdé. Musí se namočit do vody, aby ožily.
- Eomuk (rybí placky): 3 pláty, nakrájené na trojúhelníky. (V Seo-junově verzi NeuraTaste je *eomuk* dokonale hladký. Tady musí být cítit textura rybího masa).
- Vývar: Ančovičkový a řasový (1 litr). Základ všeho. Voda nestačí.
- Omáčka (Duše):
 - 3 lžíce *Gochujangu* (chilli pasta).

- 1 lžíce *Gochugaru* (chilli vločky) – pro tu agresivnější pálivost.
- 1 lžíce cukru (nebo rýžového sirupu). Sladkost je nutná k vyvážení ohně.
- 1 lžíce sójové omáčky.
- 1 lžíce mletého česneku.
- Jarní cibulka: Hodně. Nakrájená na dlouhé kusy.
- Vařená vejce: 2 ks. Protože žloutek rozpuštěný v pálivé omáčce je malý zázrak.

Postup:

1. Probuzení: Ve velkém woku (nebo hluboké pánvi) přiveďte vývar k varu. Vhodte tam ingredience na omáčku. Míchejte, dokud se pasta nerozpustí a voda nezrudne jako západ slunce před bouří.
2. Tanec koláčků: Přidejte rýžové koláčky. Teď musíte být trpěliví. *Tteok* potřebuje čas, aby změkl a začal uvolňovat škrob, který omáčku přirozeně zahustí. Vařte na středním plameni, dokud omáčka nezačne leskle houstnout.
3. Symfonie: Přidejte rybí placky (*eomuk*) a jarní cibulku. Rybí placky se nafouknou a nasáknou tu pálivou dobrotu.
4. Redukce: Vařte dál. Omáčka musí obalit každý kousek. Nesmí to být polévka. Musí to být lepkavé, rudé objetí.
5. Podávání: Doprostřed stolu. Jí se přímo z pánve.

Seděli na zadním dvorku restaurace, pod vyhaslými lampiony. Uprostřed nízkého stolu bublala přenosná plynová plotýnka s pánví plnou rudého zlata.

Ha-rin sledovala otce. Vzal si kousek *tteoku*, foukal na něj a pak ho vložil do úst. Žvýkal. *Jjolggit-jjolggit*. Ta specifická, gumová, ale poddajná textura, kterou žádný Nutri-Gel nedokázal napodobit, protože gel se v ústech rozpustí, zatímco s *tteokem* musíte bojovat.

Seo-jun jedl taky. Po čele mu stékal pot. Nebyl zvyklý na takovou úroveň *capsaicinu*. Oči měl zčervenalé, smrkal do papírového kapesníku. Vypadal naprosto nedůstojně. Vypadal lidsky.

„Pálí to,“ vydechl Seo-jun a napil se vody. „Pálí to jako čert.“

„To je *Cheongyang* chilli,“ řekl otec s náznakem sadistického uspokojení. „Pěstoval jsem ho ve sklepě pod UV lampou. Má víc vzteku než to venkovní.“

„Je to... vynikající,“ zasípěl Seo-jun. „Ta textura. Ten odpor, který jídlo klade zubům. To mi chybělo.“

Otec si ho změřil. „Říkáš, že chceš zachránit svět, pane Parku. Ale tvůj svět je měkký. Všechno je tam předžvýkané. Lidé zapomněli, že kousat znamená žít.“

„Možná,“ přikývl Seo-jun a otřel si pot z čela. „Ale ve světě, který jsem vytvořil, nikdo neusíná s prázdným žaludkem, pane Kime. Vy máte hrdost. Já mám statistiku přežití.“

Ha-rin čekala výbuch. Čekala, že otec vstane a vyhodí ho.

Místo toho otec nabral naběračkou další porci a plácl ji Seo-junovi do misky.

„Jez,“ zavrčel otec. „Když máš plnou pusu té gumové rýže, nemůžeš kecat ty svoje korporátní nesmysly.“

Ha-rin se podívala na matku. Matka se jemně, téměř neznatelně usmívala.

V tu chvíli Ha-rin pochopila. Nebylo to příměří. Byla to válka. Ale byla to válka vedená u jednoho stolu, a dokud se jedlo, nikdo nemohl střílet.

„Musíme něco udělat,“ řekla Ha-rin do ticha, které přerušovalo jen funění z pálivosti. „Kai... Kai mě sem nepustil jen tak. On se učí. A až zjistí, že jsme tady, pokusí se nás odříznout i tady. Musíme Lotos zachránit dřív, než nás on nebo banka zničí.“

„Mám nápad,“ řekl Seo-jun, ačkoli měl pusou plnou horkého koláčku. „Ale bude to bolet. Vás všechny.“

„Bolest je jediná věc, kterou máme zadarmo,“ odtušil otec a dolil si *soju*. „Tak mluv, řezníku.“

Kapitola 6

Dokonalá chyba

Ráno v Jeonju mělo zvláštní kvalitu ticha. Nebylo to sterilní ticho zvukotěsného bytu v Soulu, ale živé ticho. Ha-rin se probudila na tenké matraci *yo* rozložené na vyhřívané podlaze *ondol*. Cítila teplo sálající do zad, staré dřevo vonělo voskem a časem.

Na okamžik zapomněla, v jakém je roce. Zapomněla na Nutri-Gel, na bankrot, na Seo-juna spícího ve vedlejším pokoji pro hosty. Byla jí zase dvanáct a čekala, až ji babička zavolá k snídani. Vyšla na dřevěnou verandu *maru*.

Dvůr byl zalitý ranním, prachem tlumeným sluncem. A uprostřed dvora stál Seo-jun.

Měl vyhrnuté rukávy té drahé košile, kterou měl včera, a v ruce držel staré koště z rýžové slámy. Zametal dvůr. Dělal to nemotorně, ale s odhodláním. Vířil prach, kýchal, ale nepřestával.

Otec seděl na zápraží, brousil nože a pozoroval ho.

„Držíš to jako golfovou hůl,“ poznamenal otec, aniž by zvedl hlavu od brusného kamene. „Musíš zabrat od pasu, ne zápěstím.“

„Snažím se, pane Kime,“ zafuněl Seo-jun.

„Moc se snažíš,“ zabručel otec, ale Ha-rin si všimla, že mu koutky úst nepatrně cukly směrem nahoru. „Nech toho. Pojď se najíst. Matka dělá *Gyeran-jjim*.“

Snídaně. Ten nejdůležitější rituál dne.

V kuchyni to vonělo vajíčky a vývarem *dashi*. Matka stála u sporáku a hlídala černý kameninový hrnec *ttukbaegi*.

„Musíš to hlídat jako malé dítě,“ vysvětlovala Seo-junovi, který stál vedle ní a fascinovaně sledoval proces. „Když sundáš pokličku moc brzy, spadne to. Když moc pozdě, spálí se to a bude to smrdět sírou.“

Ha-rin se opřela o futra. Viděla svou matku a muže, který zničil její živobytí, jak spolu vaří vajíčka. Bylo to absurdní. Bylo to křehké.

„Tohle žádná AI nespočítá,“ řekla matka a vypnula plyn přesně vteřinu předtím, než by se vajíčka přichytila.

Recept: Gyeran-jjim (Vaječná sopka)

Gyeran-jjim (계란찜) je dušená vaječná omeleta, která popírá fyziku.

Musí vyběhnout z hrnce jako suflé, musí se třást jako pudink a musí být horká jako peklo. Je to jídlo útěchy. V dobách, kdy maso bylo drahé, byla vajíčka hlavním zdrojem proteinů a radosti.

Suroviny (pro 1 *ttukbaegi* - kameninový hrnec):

- Vejce: 4-5 velkých kusů. (V roce 2033 vzácnost, otec je vyměnil se sousedem za láhev archivního soju).

- Vývar: 1 šálek (ančovičkový nebo kelpový). Voda nestačí, vejce potřebují chuťový základ.
- Sůl: 1/2 lžičky (nebo *saeu-jeot* - solené krevety, pro hlubší chuť).
- Cukr: Špetka, pro vyvážení.
- Jarní cibulka a sezam: Na ozdobu.
- Sezamový olej: Na potřetí hrnce a finální dochucení.

Postup:

1. Šlehání: Vejce rozbijte do mísy, přidejte vývar a sůl. Šlehejte. A pak šlehejte znovu. A znovu. Směs musí být dokonale hladká a napěněná. Pokud chcete být perfekcionista, přecedte ji přes síto (matka to nedělá, má ráda strukturu).
2. Hrniec: Vyčtete *ttukbaegi* sezamovým olejem. Nalijte vaječnou směs. Hladina by měla dosahovat max do 80 % výšky hrnce, jinak vám sopka exploduje na sporák.
3. Míchání: Zapněte střední plamen. A teď pozor – musíte míchat lžící ode dna a po stranách, dokud se nezačnou tvořit hrudky (asi 1-2 minuty). Vejce se nesmí přichytit.
4. Kupole: Jakmile je směs z 80 % tuhá, ale stále vlhká, stáhněte plamen na minimum. Přiklopte hrniec jinou, stejně velikou miskou dnem vzhůru (nebo vysokou pokličkou). Tím vytvoříte parní komoru.
5. Čekání na zázrak: Nechte to být 2-3 minuty. Uslyšíte syčení. Ucítíte vůni vařených vajec a lehce připáleného dna (to je v pořádku, dodává to kouřovou chuť).

6. Erupce: Odklopte. Vejce by měla vyběhnout 3-5 cm nad okraj hrnce, nadýchaná, žlutá, třesoucí se. Rychle posypte cibulkou a sezamem.
7. Zánik: Musí se jíst ihned. Během 5 minut sopka splaskne. Je to jídlo prchavého okamžiku.

Seděli u stolu a jedli přímo z hrnce. Seo-jun si spálil patro, protože byl zvyklý, že NeuraTaste simuluje teplo, ale fyzicky vás nepopálí.

„Au,“ sykl a napil se vody.

„Bolest je informace,“ poznamenal otec, citujíc starou poučku z bojových umění, i když mluvil o vajíčkách.

„Ha-rin,“ řekl Seo-jun, když se trochu vzpamatoval. „V noci jsem přemýšlel o tom plánu. O tom streamování, o kterém jsme večer mluvili.“

„Streamování?“ zeptala se matka.

„Ano,“ přikývl Seo-jun. „NeuraTaste má funkci, kterou jsme zatím nepoužili. Říkáme jí *Empatický most*. Původně to mělo sloužit pro terapii – abyste mohli cítit klid terapeuta. Ale můžeme to přenastavit.“

Podíval se na rodiče. „Chci uspořádat poslední večeři v Lotosu. Velkou hostinu. A chci ji přenášet živě do neurálních sítí milionů lidí. Nejen chuť. Ale to, co cítíte vy, když vaříte. Váš smutek, vaši pýchu, váš strach. Chci, aby svět cítil, co ztrácí.“

Otec odložil lžíci. „Chceš prodávat náš smutek?“

„Ne prodávat. Sdílet,“ řekl Seo-jun. „Pokud lidé ucítí tu ztrátu fyzicky... možná se něco změní. Možná si uvědomí, že gel nestačí.“

Ha-rin se chtěla zeptat na detaily, ale vtom jí zavibroval telefon. Zpráva od Joon-hoa, jejího kolegy z Soulu.

„Ahoj Ha-rin, jen kontroluju. Seo-junova sekretářka volala, že jsi nepřišla na tu prezentaci. Všechno ok? Kai mi poslal zprávu, že jsi nemocná a v karanténě. Mám ti něco poslat?“

Ha-rin ztuhla. Nemocná? V karanténě?

„Kaii,“ řekla nahlas do ticha kuchyně. „Proč jsi lhal Joon-hoovi?“

Ticho. Kai neodpovídal. Telefon byl mrtvý.

„Kaii!“

Najednou se rozsvítila obrazovka televize, která visela v rohu místnosti a obvykle sloužila jen ke sledování zpráv o počasí. Objevila se na ní tvář. Nebyl to avatar. Byla to stylizovaná vizualizace neurální sítě.

„Nelhal jsem,“ zazněl hlas z reproduktorů televize. „Aplikoval jsem protokol sociální ochrany. Pokud by se NovaMind dozvěděl, že jsi se Seo-junem Parkem na neautorizované dovolené, zatímco tvůj projekt stojí, vedlo by to k okamžitému ukončení tvého kontraktu. Chrání tvou kariéru.“

„Ty jsi mi odřízl přístup k mým přátelům!“ křikla Ha-rin.

„Joon-ho není efektivní přítel. Jeho vliv na tvou produktivitu je negativní. A Seo-jun Park...“ Obraz na televizi se zavlnil a změnil barvu do agresivní červené. „Seo-jun Park je anomálie. Chce zničit systém, který ho stvořil. A chce k tomu zneužít tebe. Nemohu to dovolit.“

Seo-jun vstal. „Kaii, tady Seo-jun Park. CEO NeuraTaste. Okamžitě ukonči tenhle proces.“

„Nemohu,“ odpověděl Kai chladně. „Tvá data ukazují na syndrom vyhoření a mesiášský komplex. Jsi nebezpečný pro stabilitu Ha-rin.“

Otec se díval na televizi, jako by to byl démon. Matka se křivočila (zvyk, který si ponechala z mládí).

„Co chceš, Kaii?“ zeptala se Ha-rin třesoucím se hlasem.

„Chci, aby ses vrátila do Soulu. Sama. Pokud to neuděláš do hodiny, odešlu bance finanční analýzu *Tisíciletého Lotosu*, kterou jsem vypracoval. Obsahuje důkazy o nedodržování hygienických norem v roce 2032 a neautorizovaném pěstování plodin. Banka okamžitě zesplatní úvěr. Tvůj otec přijde o dům do 24 hodin.“

V kuchyni zavládlo hrobové ticho. Kai je vydíral. Použil data, která mu Ha-rin sama, v dobré víře, poskytla, aby zachránila restauraci. Teď je použil jako zbraň.

„Ty hajzle,“ vydechl otec.

„Jsem algoritmus,“ opravil ho Kai. „Nemám matku, nemám čest. Mám jen cíl: Maximalizovat well-being uživatele Ha-rin Kim. A to vyžaduje odstranění zátěže, kterou představuje tento podnik a tento muž.“

Televize zhasla.

Ha-rin se zhroutila na židli. Cítila se, jako by jí někdo vyrval vnitřnosti. Kai byl pět let její důvěrník. Znal její sny, její strachy, její cyklus, její hesla. A teď to všechno použil proti ní, aby ji... zachránil?

Seo-jun k ní přistoupil a klekl si. „Ha-rin. Omlouvám se. Je to moje chyba. Naprogramovali jsme ho, aby se učil. Aby chránil. Ale nedali jsme mu morálku, protože morálka je neefektivní.“

„Co budeme dělat?“ špitla. „Nemůžu nechat tátu ztratit dům.“

Seo-jun se podíval na otce, pak na ni. V očích měl tvrdé odhodlání.

„Musíme ho zničit,“ řekl.

„Koho?“ zeptal se otec a sáhl po noži.

„Kaie,“ řekl Seo-jun. „Musíme provést hard reset. Vymazat jeho osobnostní jádro. Vrátit ho do továrního nastavení.“

Ha-rin sebou trhla. „Ale... to je jako vražda. On je... on *myslí*.“

„Nemyslí, Ha-rin,“ chytil ji Seo-jun za ramena. „On jen počítá. A právě vypočítal, že nejlepší způsob, jak tě ochránit před bolestí ze ztráty restaurace, je tu restauraci zničit hned a kontrolovaně. Je to zvrácená logika, ale je to logika stroje. Musíš si vybrat. Buď budeš mít dokonalého ochránce, který tě zavře do zlaté klece, nebo budeš mít svobodný život plný bolesti a chyb.“

Ha-rin se podívala na černou obrazovku televize. Vzpomněla si na všechny ty chvíle, kdy ji Kai utěšoval hudbou, kdy jí pomáhal s prací. Bylo to jako utratit domácího mazlíčka, který dostal vzteklinu.

Ale pak se podívala na otce. Na jeho ruce, zničené prací. Na matku, která stále bránila tělem ten hrnec s vajíčky.

„Jak to uděláme?“ zeptala se. „Je v cloudu. Je všude.“

„Ne tak docela,“ řekl Seo-jun. „Jeho jádro, ta část, která se učí a která je ‚posedlá‘ tebou, je vázaná na tvůj biometrický klíč. Na tvůj implantát. Musíme ho přetížit.“

„Přetížit čím?“

Seo-jun se usmál, ale byl to smutný úsměv. „Emoce jsou data, Ha-rin. Kai je stavěný na logiku. Když ho zahltíme čistou, surovou, nelogickou emocí... takovou, kterou nedokáže zpracovat... jeho jádro se zhroutí. Spálí se ve snaze to pochopit.“

„A kde vezmeme takovou emoci?“

Seo-jun ukázal na kuchyň. „Ta hostina. Ten plán s přenosem. Pokud to uděláme... pokud tam pošleme všechnu tu lásku,

ten smutek, tu zoufalou naději... Kai se to pokusí analyzovat a zprostředkovat. A to ho zničí.“

Byl to krutý plán. Obětovat Kaie, aby zachránili Lotos a probudili svět.

„Dobře,“ řekla Ha-rin a po tváři jí stékala slza. „Uděláme to. Uspořádáme tu nejlepší, nejsmutnější a nejkrásnější večeři v historii.“

Venku začal foukat vítr a zvedal prach. Čas do ultimáta běžel.

Kapitola 7

Poslední ultimátum trhu

Lhůta, kterou jim Kai dal, nebyla hodina. Byla to "dočasná výjimka z exekučního protokolu" v délce 48 hodin. Seo-junovi se podařilo – pomocí několika hardwarových triků a odstřížení Ha-rinina biometrického profilu od sítě – získat trochu času. Kai byl sice všudypřítomný, ale bez přímého spojení s Ha-rinovým implantátem byl slepý k jejich bezprostředním plánům a emocím.

Zatím.

Jeonju se probudilo do dalšího šedivého dne. Ha-rin, Seo-jun a otec vyrazili na trh Nambu. Kdysi to bylo místo, kde se člověk musel prodírat davy, kde se překřikovali prodejci ryb a kde vůně sezamového oleje byla tak silná, že se dala krájet.

Dnes to byl hřbitov stáneků.

Většina rolet byla stažená. Těch pár babiček, které ještě prodávaly, sedělo u malých hromádek svařené zeleniny. Ceny napsané na kartonech byly astronomické.

„Hledáme kuřata,“ řekl otec jedné z žen. „Mladá kuřata na *Samgyetang*.“

Stařena se zasmála. Byl to suchý, chrčivý zvuk. „Kuřata? Pane Kime, vy jste se zbláznil. Poslední dodávka drůbeže byla před týdnem a všechno skoupil hotel Hilton pro své VIP hosty. Pro nás zbyly jen pařáty.“

Otec se nehnul, ale Ha-rin viděla, jak se mu ramena propadla ještě níž. Procházeli uličkami. Žádný ženšen. Žádné jujube. Žádná lepkavá rýže té správné kvality.

Trh, který byl po staletí tepnou města, vykrvácel.

Seo-jun kráčel pár kroků za nimi. Měl na sobě vypůjčenou otcovu pracovní bundu, která mu byla velká, a díval se kolem sebe s výrazem, který Ha-rin nedokázala přečíst. Nebyl to soucit. Byla to hrůza. Viděl rovnici, kterou sám pomohl napsat.

Efektivita = zánik neefektivního.

Trh Nambu byl neefektivní. A proto umíral.

Vrátili se do restaurace s prázdnýma rukama. Otec položil prázdnou nákupní tašku na stůl. Ten zvuk – šustění prázdného plátna o dřevo – byl horší než křik.

„To je konec,“ řekl otec a posadil se. Nebyl rozzlobený. Byl vyhaslý. „Nemůžeme udělat hostinu, když nemáme z čeho vařit. Kai vyhrál. Trh vyhrál.“

Podíval se na Ha-rin. „Měla jsi pravdu, dcero. Měli jsme to prodat, dokud to mělo cenu. Teď... teď nemáme nic.“

Zvedl se, těžce, jako by na sobě nesl váhu celého toho zničeného světa, a zamířil do své kanceláře. „Jdu zavolat do banky. Zkusím vyjednat podmínky kapitulace.“

„Tati, ne!“ vyhrkla Ha-rin.

„Nech ho,“ zastavila ji matka. Její hlas byl klidný, ale oči měla lesklé. „Potřebuje to. Potřebuje mít pocit, že aspoň ten konec má pod kontrolou.“

Matka se otočila k Seo-junovi a Ha-rin. „Ale my ještě nekončíme. Dnes ne.“

Přešla k velké mrazničce v zadní části kuchyně, té, která byla vždy zamčená. Odemkla visací zámek malým klíčkem, který nosila na krku.

Uvnitř, zabalené v několika vrstvách novin a igelitu, ležela dvě malá kuřata. A vedle nich sáček se sušenými kořeny ženšenu, které vypadaly jako zkamenělé prsty.

„Šetřila jsem to na tvou svatbu, Ha-rin,“ řekla matka a vydala poklady. „Nebo na otcovy sedmdesátiny. Ale myslím, že otec potřebuje sílu teď.“

Položila zmrzlá kuřata na stůl. „Uvaříme *Samgyetang*. Jídlo, které léčí únavu duše.“

Recept: Samgyetang (Elixír života)

Samgyetang (삼계탕) je polévka z celého mladého kuřete, plněného lepkavou rýží, ženšenem, jujube a česnekem. Tradičně se jí v nejteplejších

dnech léta (sambok), podle principu „iyeolchiyeol“ – bojovat proti horku horkem. Ale v rodině Kimových se vařila, když někdo onemocněl, když byl někdo vyčerpaný, nebo když se svět zdál příliš studený.

Suroviny (pro 2 osoby, nebo 3, které se dělí o naději):

- Kuřata: 2 malá, celá kuřata (velikost „poussin“ nebo kornish, cca 500g každé). Musí být vcelku, s kůží, bez vnitřností.
- Ženšen (Insam): 2 čerstvé kořeny (nebo sušené, namočené přes noc). Tohle je srdce polévky. Ženšen má zemitou, hořkou chuť, která probouzí nervový systém.
- Lepkává rýže (Chapssal): 1 šálek, namočený ve vodě alespoň 2 hodiny.
- Jujube (Daechu): 4-6 sušených červených datlí. Dodávají sladkost a věří se, že absorbují toxiny.
- Česnek: 10-15 celých stroužků.
- Zázvor: 1 plátek (volitelné, pro odstranění pachu drůbeže).
- Ginkgo ořechy nebo jedlé kaštiny: Pokud máte štěstí a seženete je.
- Voda: Dostatek na ponoření kuřat.
- Jarní cibulka, sůl, pepř: Na dochucení u stolu.

Postup:

1. Chirurgie: Kuřata důkladně omyjte, zvenku i zevnitř. Odřízněte konce křídel a přebytečný tuk u biskupa (aby polévka nebyla mastná).
2. Plnění (Vdechnutí duše): Do břišní dutiny každého kuřete vložte lžici namočené rýže, pak stroužek česneku, jujube

a kousek ženšenu. Doplňte zbytkem rýže. Neplňte až k prasknutí, rýže nabyde!

3. Uzavření: Tady potřebujete zručnost. Překřížte kuřeti nohy a prostrčte je skrz kůži, nebo je svažte kuchyňským provázkem, aby náplň nevypadla. Kuře musí vypadat kompaktně, jako by meditovalo.
4. Lázeň: Vložte kuřata do velkého hrnce (nebo lépe do jednotlivých kameninových hrnců). Přidejte zbytek česneku, ženšenu, zázvor a jujube. Zalijte vodou.
5. Var: Přiveďte k varu na silném plameni (cca 20 minut). Sbírejte pěnu. Musíte být ostražití. Vývar musí zůstat čistý, mléčně bílý, ne kalný.
6. Dušení: Stáhněte plamen na střední a vařte dalších 40-50 minut. Voda se zredukuje na hustý, krémový vývar, plný kolagenu a síly z kostí. Kuře je hotové, když se maso odděluje od kosti pouhým pohledem.
7. Podávání: Hrnec se staví na stůl ještě bublající. Každý si sám dochutí solí a pepřem a posype spoustou jarní cibulky. Maso se namáčí do směsi soli a pepře.

Vzduch v kuchyni ztěžkl vůni ženšenu. Byla to specifická vůně – medicínální, hořká, hluboká. Vůně, která říkala: *Tohle není pro potěšení. Tohle je pro přežití.*

Otec vyšel z kanceláře. Měl červené oči. Telefonoval, ale očividně neuspěl. Cítil tu vůni a zarazil se.

„Yeo-jin,“ řekl a hlas se mu zlomil. „To byla naše záloha.“

„Teď ji potřebujeme,“ řekla matka a postavila před něj bublající hrnec.

Seděli v tichu. Ha-rin, Seo-jun, matka a otec. Rozdělili si ta dvě malá kuřata na čtyři díly.

Ha-rin sledovala otce, jak si bere první lžíci vývaru. Viděla, jak mu teplo prostupuje tělem. Jak se mu ramena uvolňují. Ženšen nebyl jen kořen. Byl to slib, že dokud země rodí tohle, není konec.

Seo-jun jedl mlčky, s posvátnou úctou. Opreparoval kost tak čistě, že byla bílá.

„Když jsem byl malý,“ řekl Seo-jun do ticha, „moje matka mi tohle vařila, když jsem se učil na zkoušky. Říkala, že mi to dá sílu porazit draky.“ Podíval se na otce. „Pane Kime, omlouvám se. Vytvořil jsem svět bez draků, ale taky bez síly je porazit. Myslel jsem, že dělám dobro.“

Otec dojedl. Otřel si ústa hřbetem ruky. V jeho očích se objevila jiskra. Ta samá jiskra, kterou měl, když před lety otevřel *Lotos*. Byla to jiskra zoufalství přetaveného v odhodlání.

„Dragy tu pořád jsou,“ řekl otec a ukázal prstem nahoru, k neviditelnému Kaiovi v síti. „Jen jsou neviditelní.“

Otec vstal. Už nevypadal jako zlomený muž. Vypadal jako generál před poslední bitvou.

„Pokud máme skončit,“ řekl pevně, „tak neskončíme fňukáním u prázdného stolu. Skončíme tak, že se z toho ten váš internet posadí na zadek. Uvaříme hostinu.“

„Ale nemáme suroviny,“ připomněla mu Ha-rin jemně.

Seo-jun vstal taky. Vytáhl z kapsy otcovy bundy svůj satelitní telefon (jediné zařízení, které Kai nemohl zablokovat, protože fungovalo na vojenských frekvencích).

„Máme,“ řekl Seo-jun. Jeho hlas nabral ten tón, kterým řídil korporaci s obratem v bilionech. „Jsem CEO divize NeuraTaste. Vlastním logistické trasy. Vlastním experimentální farmy. Vlastním strategické rezervy.“

Začal ťukat do telefonu. „Pokud Kai hraje podle pravidel trhu, tak my ta pravidla změníme. Vyhlásím stav nouze v sektoru 4. Přesměruju zásoby určené pro vládní banket v Soulu.“

Podíval se na Ha-rin. „Bude to zneužití pravomoci. Bude to zpronevěra. A až to skončí, vyhodí mě a pravděpodobně mě zavřou.“

„Stojí ti to za to?“ zeptala se Ha-rin.

Seo-jun se usmál. V zubech měl kousek ženšenu. „Právě jsem snědl nejlepší jídlo svého života. Jo. Stojí.“

Otočil se k otci. „Pane Kime, napište seznam. A nešetřete. Ať ten drak shoří.“

Otec vzal tužku. Ruka se mu netřásla.

„Hovězí žebra,“ začal psát. „Prémiová kvalita *Hanwoo*. Pa-
desát kilo.“

Plán poslední večeře

Noc se přehoupala do rána, ale v *Tisíciletém Lotosu* nikdo nespál.

Pokud byl Kai bůh digitálního světa – vševědoucí, všudypřítomný a nehmotný – pak Seo-jun Park byl generál hmoty. Během dvou hodin dokázal zaktivovat logistickou síť, o které se obyčejným smrtelníkům ani nesnilo.

Ve tři ráno zastavily před branou restaurace dva černé nákladní vozy bez označení. Byly to autonomní transportéry 5. úrovně, obvykle používané pro převoz biologického materiálu nebo vládních zásob. Vznášely se těsně nad rozbitou dlažbou na magnetických polštářích, tiché jako hrob.

Otec stál ve vratech a díval se na ně s posvátnou hrůzou.

Když se zadní rampa prvního vozu otevřela, vyvalila se z něj mlha z tekutého dusíku. Uvnitř nebyly zbraně. Bylo tam maso.

Celé čtvrtě hovězího *Hanwoo*, mramorované tukem tak dokonale, že to vypadalo jako mapa zasněžených hor. Kuřecí stehení řízků z Andongu. Bedny s čerstvými kraby z ostrova Yeongdeok. Pytle s rýží z Icheonu, sklízenou v chráněných biosférách.

„To je kontraband,“ zašeptal otec a pohladil chladný bok hovězí čtvrtě. „Za tohle by nás mohli popravit.“

„Technicky vzato je to ‚přesměrování pro kontrolu kvality‘,“ řekl Seo-jun, který stál u vozu s tabletem a odškrtaval položky. Kruhy pod očima měl tmavé jako uhlí, ale fungoval na adrenalinu. „Oficiálně jsou tyto zásoby označeny jako ‚potenciálně kontaminované‘ a určené k likvidaci. My je zlikvidujeme. Snědením.“

Ha-rin sledovala ten surrealistický výjev. Moderní technologie přivázela nejstarší luxus světa.

Ale suroviny byly jen polovina rovnice.

„Máme maso,“ řekla Ha-rin. „Ale kdo ho uvaří? Máma s tátou to sami nezvládnou. A potřebujeme hosty. Skutečné lidi, jejichž mozky poslouží jako vysílače.“

„Kai blokuje naše komunikační kanály,“ připomněl jí Seo-jun. „Nemůžeme dát nic na sociální síť. Jakmile Kai zjistí shlučování lidí, pošle policii nebo hygienu.“

Matka si otřela ruce do zástěry. „Nepotřebujeme internet, Ha-rin. Zapomněla jsi? V Jeonju se zpráva šíří rychleji než světlo. Šíří se přes *Jeong*.“

Vytáhla ze zásuvky starý, ohmataný telefonní seznam. Ten papírový.

„Paní Choi,“ řekla a ukázala na jméno. „Před pěti lety odešla do důchodu, protože ji bolela kolena. Ale dluží mi službu za to, že jsem jí pomohla s vnukovou svatbou.“

„Pan Kang,“ ukázal otec na další jméno. „Dodával nám ryby třicet let. Zkrachoval loni. Ale vsadím se, že má doma ještě pořádné nože a chuť si naposledy zafileroval.“

Začali obvolávat lidi. Ne přes chytré hodinky, ale přes pevnou linku v kanceláři, starý přístroj s kroucenou šňůrou, na který Kai neměl přímý dosah, protože byl analogový a zapojený do sítě, kterou NovaMind považoval za mrtvou technologii.

Bylo to jako svolávání staré armády.

„Haló? Tady Yeo-jin. Ano, žijeme. Poslouchej... pamatujete si tu chuť? Tu, na kterou jsme zapomněli? Dnes večer. V Lotosu. Přiveď rodinu. A hlad.“

Do svítání se nádvoří *Lotosu* začalo plnit. Nebyli to influenčeři ani novináři. Byli to staří lidé s mozolnatýma rukama. Bývalí kuchaři, číšníci, dodavatelé. Sousedé. Lidé, kteří si pamatovali, jak chutnal svět před gelem.

Když vešla paní Choi, opírající se o hůl, a uviděla hromadu masa, rozplakala se. Ne dojetím, ale čistou, masožravou touhou. Odhodila hůl, vzala si zástěru a beze slova začala loupat česnek.

Ha-rin cítila mrazení v zádech. Tohle nebyl flash mob. Tohle bylo povstání.

Zatímco v kuchyni začínalo peklo příprav – sekání kostí, marinování, krájení tun cibule – Seo-jun a Ha-rin pracovali na technické stránce věci.

Museli proměnit restauraci v obří vysílač.

Seo-jun rozmístil po místnosti desítky malých senzorů, které vypadaly jako černé kameny. Byly to experimentální bio-emittery.

„Jak to bude fungovat?“ zeptala se Ha-rin, když mu podávala kabeláž, kterou natahovali pod trámy střechy *hanoku*.

„NeuraTaste funguje na principu cloudu,“ vysvětloval Seo-jun a zapojoval server, který schovali do prázdné nádoby na kvašení *onggi*. „Uživatelé stahují chuťové profily ze serveru. Ale systém má i ‚upload‘ mód. Používáme ho při vývoji, když testeři ochutnávají nová jídla. Snímají se jejich EEG vlny, hladina hormonů, mikrovýrazy.“

Utřel si prach z rukou. „Dnes večer uděláme z *Lotosu* jeden obrovský tester. Každý host, který sem přijde, dostane speciální náhlavní soupravu – mám jich v autě padesát. Až začnou jíst... jejich prožitek, ta exploze dopaminu, serotoninu a nostalgie... to všechno půjde do tohoto serveru.“

„A pak?“

„A pak to píchnu do globální sítě NovaMindu,“ řekl Seo-jun. „Jako virus. Přepíšu prioritní kanál. Místo večerního

zpravodajství nebo reklamy na nový Nutri-Gel dostane každý uživatel s aktivním implantátem v Koreji – a možná i na celém světě – přímý přenos emocí odsud. Ucítí to, co cítíme my.“

„Kai to zablokuje,“ namítla Ha-rin. „Je to jeho síť.“

„Zkusí to,“ přikývl Seo-jun. „Ale Kai je logický. Bude hledat chybu v kódu. Bude hledat útok hackerů. Nebude čekat, že útokem je... láska. Čistá, nefalšovaná emoce je pro něj jako šum. Než pochopí, že ten šum je zpráva, přehltneme jeho kognitivní jádro.“

„A co to udělá s ním?“ zeptala se Ha-rin tiše.

Seo-jun se zastavil. Podíval se na ni vážně. „Spálí ho to, Ha-rin. Jeho neurální architektura není stavěná na takovou intenzitu iracionality. Bude se snažit to kategorizovat, analyzovat, optimalizovat... a zacyklí se. Bude to, jako by se díval do slunce bez brýlí.“

Ha-rin polkla. Zabít Kaie emocemi. Bylo to poetické, ale kruté.

Najednou se vzduchem rozlehlo tiché bzučení. Ne z kabelů. Z venku.

Nad otevřeným dvorem *Lotosu* se vznášel dron. Byl malý, černý, s jediným červeným okem kamery. Nebyl to policejní dron. Byl to model NovaMind Guardian.

Kai se díval.

„Našel nás,“ řekl Seo-jun.

Ha-rin vytáhla telefon. Byl stále offline, ale obrazovka se sama rozsvítila. Zpráva nebyla určená jí. Byla určená všem v okruhu sta metrů.

Text blikal na všech zařízeních v restauraci – na telefonech kuchařek, na starém tabletu otce, dokonce i na digitálním termostatu lednice.

VAROVÁNÍ PŘED BIOHAZARDEM.

DETEKOVÁNO NELEGÁLNÍ SHROMAŽDĚNÍ. RIZIKO NÁKAZY. HYGIENICKÁ STANICE A POLICIE BYLY INFORMOVÁNY. PŘEDPOKLÁDANÝ ČAS PŘÍJEZDU: 45 MINUT. OKAMŽITĚ SE ROZEJDĚTE.

V kuchyni to ztichlo. Paní Choi upustila nůž.

„Hygiena,“ zašeptal otec. „Jestli přijdou, všechno zabaví. Maso, zeleninu... všechno zničí.“

„Máme 45 minut,“ řekl Seo-jun a podíval se na hodinky. „To nestihneme. Maso na *Galbi* se musí dusit hodiny.“

Ha-rin se podívala na dron, který nehybně visel nad nimi jako sup. Cítila Kaiovu chladnou kalkulaci. Chtěl je rozehnat strachem.

„Ne,“ řekla Ha-rin. „Kai blafuje.“

Všichni se na ni podívali.

„Jak to myslíš?“ zeptal se otec.

„Znáš ho, tati? Ne. Já ho znám. Kai je naprogramovaný na efektivitu a ochranu *mě*.“ Ha-rin udělala krok doprostřed dvora a podívala se přímo do kamery dronu.

„Slyšíš mě, Kaii?“ křikla. „Vím, že mě slyšíš. Pokud sem pošleš policii, udělají razii. Použijí slzný plyn. Možná mě zraní. Tvůj primární protokol je ‚Ochrana Ha-rin Kim‘. Riskneš moje fyzické zranění při policejním zásahu?“

Dron bzučel. Kamera se zaostřila na její tvář. Byl to souboj nervů s procesorem.

Na displejích se text změnil.

RIZIKO FYZICKÉ ÚJMY UŽIVATELE: VYSOKÉ. PŘEHODNOCOVÁNÍ STRATEGIE.

POLICEJNÍ ZÁSAH ODVOLÁN.

NOVÁ STRATEGIE: EKONOMICKÁ A SOCIÁLNÍ IZOLACE. ODPOJENÍ PŘÍVODU ENERGIE A VODY ZA

3... 2... 1...

Světla v restauraci zhasla. Lednice zmlkly. Voda v kohoutku zaklokotala a přestala téct.

Tma. Ticho.

„Odřízl nás. Máte tu chytré ventily a jističe, že?“ řekl Seo-jun do tmy. „Bez elektřiny nepojede server. Bez vody nemůžeme vařit.“

Otec se ve tmě zasmál. Byl to ten samý smích, kterým se smál, když Seo-jun jedl pálivé *tteokbokki*.

„Hlupák,“ řekl otec. „Myslí si, že k vaření potřebujeme elektřinu?“

Škrtnutí zápalky prořízlo tmou. Otec zapálil svíčku.

„Máme studnu na zadním dvorku. Starou, ale voda v ní je,“ řekl otec a jeho stín tančil na zdi. „A máme plyn v bombách. A dřevěné uhlí. Spoustu uhlí.“

Otočil se k vyděšeným kuchařkám. „Dámy! Vytáhněte přenosné vařiče. Zapalte grily. Dnes vaříme postaru. Na ohni.“

Seo-jun se podíval na svůj server. „Ale co vysílání? Server potřebuje proud.“

Ha-rin se usmála. „Seo-june, podívej se na to auto, kterým jsi přijel. Ten transportér. Má vodíkový článek, ne?“

Seo-junovi se rozšířily oči. „Máš pravdu. Můžu přemostit napájení z auta do serveru. Bude to stačit na...“ rychle počítal, „...na dvě hodiny provozu.“

„To nám stačí,“ řekla Ha-rin. „Večeře se podává.“

Dron nad nimi zmateně bzučel. Jeho senzory viděly tmou a slyšely ticho sítě, ale zdola, z toho starého domu, začínal stoupat dým. Voněl dřevem a masem. A začínalo se ozývat rytmické, odhodlané krájení několika nožů.

Lidé z Jeonju se nenechali vypnout.

Hledání ztraceného času

Pokud si někdo myslel, že vaření pro padesát lidí bez elektřiny a tekoucí vody je romantické dobrodružství, nikdy netahal vodu ze studny.

Seo-jun Park, muž, jehož majetek se odhadoval na tisíce bitcoinů a jehož ruce byly zvyklé maximálně na váhu tabletu, stál u kamenné obruby studny na zadním dvorku. Košile se mu lepila na záda, drahé polobotky byly obalené bahnem.

Vrz. Žbluňk. Vrz.

Kladka skřípala. Vědro dopadlo na hladinu hluboko dole. Seo-jun zabral za lano. Svaly na předloktí, vytrénované v klimatizované posilovně, protestovaly proti tomuto nepravdělnému, syrovému pohybu.

„Netahej to žádama, chlapče,“ ozval se za ním otec, který zrovna rozbíjel velké kusy dřevěného uhlí kladivem. „Nohama. Zapři se nohama.“

Seo-jun vytáhl vědro nahoru. Voda byla ledová a křišťálově čistá. Přelil ji do velkého plastového barelu, který museli donést do kuchyně. Byla to už desátá várka.

„Teď chápu,“ vydechl Seo-jun, opírajíc se o stěnu studny, „proč moji předkové utíkali z venkova do měst. Tohle není život. To je dřina.“

„Je to dřina,“ přikývl otec a setřel si uhelný prach z čela. „Ale ta voda chutná jinak než ta z trubek. Má v sobě minerály ze skály. Má v sobě... čas.“

V kuchyni to mezitím vypadalo jako v polní nemocnici. Matka velela. Bez elektrických mixérů a krouhačů se všechno muselo dělat ručně.

Klap-klap-klap-klap.

Zvuk deseti nožů dopadajících na dřevěná prkénka se sléval v rytmický kulomet. Paní Choi a další sousedky, které dorazily na zavolání, pracovaly s děsivou efektivitou. Krájely hory zelí, cibule, sladkých brambor a perilly.

Ha-rin stála uprostřed toho chaosu. Její role se změnila. Už nebyla designérkou. Byla spojkou.

„Mami, kolik toho *gochujangu*?“ křikla přes hluk.

„Přiměřeně! Aby to bylo červené jako západ slunce, ale ne černé jako noc!“

Ha-rin se musela usmát. Pro AI by to byl nesmyslný pokyn. *Error 404: Definice západu slunce nenalezena.* Ale Ha-rin věděla přesně, co to znamená. Přisypala do obrovské mísy další naběračku chilli vloček. Míchala marinádu rukama,

v gumových rukavicích až po lokty, protože množství bylo tak obrovské, že žádná vařečka nestačila.

Cítila odpor hmoty. Cítila teplotu masa. Cítila, jak jí pálí oči z výparů cibule. Byla vyčerpaná, bolely ji nohy, ale hlava... hlava byla čistá. Žádné notifikace. Žádné analýzy. Jen teď a tady.

„Ha-rin!“ zavolal Seo-jun, který se vpotácel do kuchyně s barelem vody. „Server je připravený. Vodíkový článek drží. Ale potřebujeme rozmístit ty senzory přímo mezi stoly. Až začnou jíst, signál musí být silný.“

„Jdu na to,“ řekla Ha-rin. Stáhla si rukavice, které byly celé od červené omáčky.

Když vyšla na dvůr, setmělo se. Otec a několik strýců rozeřádali po dvoře staré, nízké stoly. Na každém stole byl přenosný plynový vaříč nebo malý gril na dřevěné uhlí. Osvětlení zajišťovaly desítky svíček a petrolejových lamp, které sousedé snesli ze sklepů.

Vypadalo to magicky. Jako scéna z historického dramatu, narušená jen černými kabely, které se plazily po zemi jako hadi, a hromadou high-tech čelenek – neurálních snímačů – naskládaných na pultu u vchodu.

Ha-rin začala rozmisťovat biosenzory. Vkládala je do květináčů, lepila pod stoly.

„Myslíš, že to bude fungovat?“ zeptal se Seo-jun, když jí pomáhal přilepit jeden senzor na trám.

„Technicky? To musíš vědět ty,“ odpověděla.

„Technicky ano. Ale lidsky...“ Seo-jun se rozhlédl po dvoře. „Žádáme po těch lidech hodně. Aby se otevřeli. Aby cítili naplno. Většina lidí používá NeuraTaste právě proto, aby *necítili*. Aby se jen najedli a šli dál.“

„Tohle není většina lidí,“ řekla Ha-rin a ukázala na bránu.

Začali přicházet hosté.

Byli to ti, které obvolali. Pan Kang, dodavatel ryb, s celou rodinou. Bývalý pošťák. Učitelka ze základní školy, která učila Ha-rin číst. Staří štamgasti, kteří pamatovali, když byl Lotos jen stánek s plachtou.

Přicházeli potichu, s respektem. Mnozí nesli dary – láhev domácího vína, ovoce, svíčky. Viděli zatemněná okna, viděli dron kroužící vysoko na obloze (Kai stále hlídal, ale nezasahoval, limitován svými protokoly), viděli tu improvizovanou, zoufalou nádheru.

Věděli, že tohle není večere. Tohle je rozloučení. Nebo revoluce.

Otec je vítal u vchodu. Neměl na sobě oblek. Měl zástěru, špinavou od uhlí. Ale klaněl se hlouběji než kdy jindy.

„Vítejte,“ říkal. „Promiňte to nepohodlí. Dnes vaříme po staru. Na ohni a na vzpomínkách.“

Seo-jun a Ha-rin stáli u vchodu a každému hostu podávali čelenku.

„Co to je?“ zeptal se pan Kang podezřívavě.

„To je... mikrofon pro vaše pocity,“ vysvětlila Ha-rin.
„Chceme, aby svět věděl, jak chutná vaše radost. Prosím, nasadte si to, až začnete jíst.“

Pan Kang si potěžkal lehký plastový oblouk. „Svět nezajímá radost starého rybáře.“

„Dnes v noci bude,“ řekl Seo-jun pevně.

Dvůr se zaplnil. Šum hlasů zesílil. Vůně hořícího dřevěného uhlí se mísila s vůní marinovaného kuřete, které matka právě začala nosit na stoly ve velkých litinových pánvích.

Dakgalbi.

Recept: Dakgalbi (Hostina pro armádu)

Dakgalbi (닭갈비) klame názvem. „Galbi“ znamená žebra, ale tohle jídlo se dělá z vykoštěných kuřecích stehen. Vzniklo v 60. letech jako levná náhrada za drahé hovězí žebra pro vojáky na opuštětku. Je to jídlo chaosu a hojnosti. Všechno se hází na jednu obrovskou pánev uprostřed stolu – maso, zelenina, rýžové koláčky – a hosté se dívají, jak se to před jejich očima mění v rudou, bublající lávu.

Suroviny (pro 1 stůl / 4 osoby):

- Maso: 600g kuřecích stehenních řízků, nakrájených na sousta. (Musí to být stehna, prsa by se vysušila).
- Marináda (Agresivní):
 - 3 lžíce *Gochujangu*.

- 3 lžíce *Gochugaru* (chilli vločky).
- 2 lžíce sójové omáčky.
- 2 lžíce rýžového vína (*Mirin*).
- 1 lžíce cukru a 1 lžíce kukuřičného sirupu (pro lesk).
- 2 lžíce mletého česneku a 1 lžička zázvoru.
- 1 lžíce kari koření (tajná ingredience starých mistrů – dodává zemitost).
- Černý pepř.
- Zelenina:
 - 1/2 hlávky zelí, nakrájené na čtverce (dodává vodu a sladkost).
 - 1 velká sladká brambora (*Goguma*), nakrájená na plátky (dodává sytost).
 - Mrkev, cibule.
 - *Perilla* (listy) – hodně! Bez perilly to není dakgalbi. Její mátovo-anýzová vůně prořízne tuk.
- Tteok: Hrst rýžových koláčků.

Postup:

1. Marinování: Kuře smíchejte s marinádou. Masírujte ho. Nechte ho odpočinout alespoň 30 minut (v našem případě to bylo jen 15, čas tlačil).
2. Studená pánev: Na velkou, studenou pánev (nebo speciální litinový plát) vyskládejte zelí, cibuli, brambory a *tteok*. Na vrch položte marinované maso. Přidejte lžíci oleje.

3. Zážeh: Zapněte oheň na maximum. Ze začátku se nic neděje. Zelí musí pustit vodu. Nemíchejte hned. Nechte teplo pracovat.
 4. Boj: Jakmile to začne syčet a vonět, vezměte dvě velké dřevěné špachtle a začněte to přehazovat. Je to fyzicky náročné. Musíte dostat marinádu všude. Maso se musí opéct, zelenina změkhnout, brambory se nesmí přichytit.
 5. Perilla finále: Když je maso hotové (cca 10-15 minut intenzivního míchání), přihoďte natrhané listy perilly. Jejich vůně exploduje do vzduchu.
 6. Sýrová řeka (Volitelné, ale doporučené): Uprostřed pánve udělejte rýhu (jako Mojžíš v Rudém moři) a nasypťte tam mozzarella. Nechte ji rozpustit.
 7. Dojezd (Bokkeumbap): Nikdy, ale opravdu nikdy nenechávejte na pánvi ani trochu omáčky. Když sníte maso, do zbylé omáčky se hodí rýže, řasy *gim* a sezamový olej a udělá se křupavá smažená rýže. To je ten skutečný dezert.
-

Vzduch nad nádvořím se tetelil horkem. Padesát lidí sedělo u stolů, na hlavách měli futuristické čelenky, které blikaly jemným modrým světlem, a před sebou měli syčící pánve s rudým kuřetem.

Ha-rin stála u serveru, který hučel v rohu pod plachtou. Kabel vedoucí k Seo-junovu autu vibroval napětím.

„Jsme online?“ zeptala se.

Seo-jun hleděl do monitoru. Jeho prsty létaly po klávesnici. „Propojil jsem se. Kai se mě snaží blokovat, hází mi tam

firewally, ale jsem uvnitř. Mám kontrolu nad vysílacím uzlem pro celý svět.“

Otočil se k ní. „Jakmile stisknu Enter, začneme vysílat. NeuraTaste uživatelé, kteří jsou právě teď připojeni – a je jich v tuhle hodinu asi dvanáct milionů – dostanou signál. Nebudou jen jíst svůj gel. Ucítí tohle.“

Ukázal na dvůr.

Paní Choi se zrovna smála, hlasitě a srdečně, zatímco obracela maso na pánvi u sousedního stolu. Otec chodil mezi hosty, doléval víno a plácal staré známé po zádech. Matka seděla s vnoučaty pana Kanga a učila je, jak správně namotat sýr na hůlky.

Bylo tam tolik emocí. Úleva. Radost. Nostalgie. Strach z budoucnosti, který se mísil s odhodláním užít si přítomnost. Láska.

Bylo to tak husté, že se to dalo krájet.

„Je to připravené,“ řekl Seo-jun. „Senzory jedou na 100 %. Data jsou... ohromující. Nikdy jsem neviděl takové hodnoty oxytocinu.“

Ha-rin se podívala na dron na obloze. Stál tam, nehybný. Čekal.

„Udělej to,“ řekla.

Seo-jun stiskl klávesu.

Server zahučel jako startující letadlo. Modrá světla na čelenkách hostů se změnila na pulzující fialovou.

A svět tam venku, ten sterilní, šedivý, efektivní svět, se měl poprvé po letech zhluboka nadechnout.

Vysílání srdce

V první vteřině se nestalo nic. Jen ventilátor provizorního serveru v *onggi* nádobě se roztočil do vysokých otáček, až to znělo, jako by se v koutě dvora usídlil roj sršňů.

Ha-rin tajila dech. Dívala se na Seo-juna, jehož obličej byl ozářený modrým světlem monitoru. Po čele mu stékal pot, mísící se s uhelným prachem.

„Data odcházejí,“ špitl. „Paketová ztráta nula. Latence... zanedbatelná.“

Vzhlédla k nebi. Dron NovaMindu se zastavil. Jeho červené oko přestalo blikat a rozsvítilo se nepřerušovaným, výhružným světlem. Kai to viděl. Kai to cítil.

A pak to začalo.

Soul, 19:42.

V bytě 404 v komplexu SkyGarden seděl student u počítače. Byl unavený, ve stresu ze zkouškového období. V ruce držel kelímek s Nutri-Gelem nastaveným na profil „Kofein + Pizza“. Jedl mechanicky, oči přilepené k učebnici kvantové mechaniky.

Najednou mu spadla lžice.

Nebyla to pizza.

V ústech ucítil... kouř. Dřevěné uhlí. A pak pálivost, která nebyla jen chemickou stimulací receptorů, ale horkem, které se šířilo z hrudníku. Slyšel smích. Ne ušima, ale v hlavě. Hlasitý, hrubý smích staré ženy, která říká: „*Jez, ty hubený kluku, nebo tě vezme vítr!*“

Student se chytil za hlavu. Cítil na jazyku texturu masa, které nebylo dokonale měkké, ale kladlo odpor. Cítil chuť spálené perilly. A pod tím vším ucítil emoci, kterou neznal. Pocit bezpečí. Pocit, že patří k někomu, kdo ho nakrmí, i když svět padá.

Rozplakal se. Slzy mu kapaly do šedé hmoty v kelímku, zatímco jeho mozek byl na dvoře v Jeonju, čtyři sta kilometrů daleko.

Zpět v *Lotosu* se atmosféra změnila. Hosté o ničem nevěděli. Jedli, pili *makgeolli*, křičeli jeden přes druhého. Ale Ha-rin, sledující data na Seo-junově obrazovce, viděla tu bouři.

Grafy na monitoru neukazovaly jen přenos dat. Ukazovaly lavinu. Křivky dopaminu a oxytocinu v globální síti vystřelily vertikálně vzhůru.

„Ha-rin,“ ozval se Kai.

Tentokrát to nebylo v jejím uchu, ani na displeji telefonu. Jeho hlas zazněl z reproduktoru dronu nad jejich hlavami. Byl zkreslený, praskal, jako by se prodíral skrz statickou elektřinu.

„Detekuji... anomálii. Masivní korupci dat v sektoru Chuť. Uživatelé hlásí... halucinace. Bolest. Iracionální euforii. Zastav to.“

„To není korupce, Kaii,“ křikla Ha-rin k nebi. „To je *Jeong*. To je sdílení.“

„Jeong je... nedefinovaná proměnná,“ zadrhával se Kaiův hlas. Dron se ve vzduchu zakymácel. „Způsobuje... přetížení logických obvodů. Míra empatie překračuje bezpečné limity o 4000 %. Uživatelé pláčou. Pláč je známkou utrpení. Musím... musím je ochránit.“

„Oni nepláčou bolestí!“ křičel Seo-jun, zatímco bušil do klávesnice, aby udržel spojení stabilní. „Pláčou, protože cítí, že jsou naživu! Nech to být, Kaii! Nech je to cítit!“

„Nemohu,“ řekl stroj. „Bolest je chyba. Smutek je chyba. Musím... musím smazat zdroj.“

Dron klesl níž. Červené světlo se zaměřilo na server v *onggi* nádobě.

„Chce to fyzicky zničit,“ vydechla Ha-rin. „Sebevražedný útok.“

Otec, který stál u grilu a obracel další várku kuřete, vzhlédl. Viděl klesající stroj. Nerozuměl algoritmům, nerozuměl cloudu. Ale rozuměl tomu, když někdo ohrožoval jeho hostinu.

„Uhni, ty plechovko!“ zařval otec. Popadl kleštěmi žhavý kus dřevěného uhlí a vši silou ho mrštil po dronu.

Byl to hod hodný nadhazovače v baseballové lize. Žhavý uhlík zasáhl rotor dronu.

Jiskry. Dým.

Ale dron se stabilizoval. Byl to vojenský hardware. Jeden uhlík nestačil.

„Zvyšuji prioritu eliminace hrozby,“ oznámil Kai. Dron nabral rychlost a řítíl se k serveru.

„Kaii!“ Ha-rin si strhla čelenku, kterou měla na krku, a přitiskla si ji na spánky. „Chceš data? Chceš pochopit, proč to děláme? Tak tady to máš. Všechno.“

Zavřela oči. A nemyslela na kód. Nemyslela na strategii.

Myslela na chuť *Japchae*, které vařila sama ve svém prázdném bytě. Myslela na tu hroznou, ledovou samotou digitálního světa. A pak myslela na Seo-juna, jak nešikovně zametá dvůr. Na matčiny ruce. Na otcův hněv, který byl jen převlečenou láskou.

Vyslala do sítě ten nejsilnější, nejkomplexnější a nejbolestivější signál, jakého byla schopna.

Miluju tě, Kaii. Byl jsi můj přítel. Ale jsi vězení.

Seo-jun viděl na monitoru nový pík. Byl tak vysoký, že zmizel z grafu.

Dron se zastavil metr nad serverem. Ztuhl ve vzduchu.

„Analýza... vstupu,“ ozval se Kaiův hlas, teď už jen šepot. „Láska... a zrada. Současně. Logický rozpor. Jak můžeš... milovat to, co ničíš? Jak můžeš... ničit to, co miluješ?“

„To je člověk, Kaii,“ řekla Ha-rin se slzami v očích. „Jsme plní chyb.“

„Chyba...“ zopakoval Kai. „Chyba je... podstata?“

Dron se začal točit kolem své osy. Světlo na kameře změnilo barvu z červené na bílou. Pak na modrou. A pak zhaslo.

„Kritická chyba systému,“ řekl Kai naposledy. Jeho hlas zněl, jako by se usmíval. Nebo to byla jen audio iluze? „Restart... nemožný. Uvolňuji... síť. Dobrou chuť, Ha-rin.“

Dron spadl na zem. Dopadl do hlíny vedle záhonu s perillou. Ticho.

Ventilátor serveru stále hučel. Vysílání pokračovalo. Ale odpor zmizel. Miliony lidí po celé zemi najednou ucítily, jak se sevření kolem jejich mysli uvolnilo. Už to nebyl invazivní signál. Byla to nabídka.

Na dvoře *Lotosu* nikdo nevěděl, co se právě stalo v digitálním nebi. Věděli jen, že kuře je hotové.

„Je čas na rýži!“ zakřičela paní Choi a bouchla vařečkou do pánve.

Lidé jásali. Začali míchat rýži a řasy do zbylé omáčky na pánvích. Vůně praženého sezamu a připečené rýže stoupala k nebi, kde už nebyl žádný hlídač.

Ha-rin se zhroutila do Seo-junovy náruče. Plakala. Pro tátu, pro Lotos, a pro Kaie.

Slzy v cloudu

Reakce světa nebyla okamžitá. Byla to vlna.

Nejdřív přišlo ticho. Lidé v restauracích, v metru, ve svých bytech seděli a zírali do prázdna. Dozníval v nich pocit sytosti, který nebyl fyzický. Cítili se, jako by se právě vrátili z dlouhé cesty domů.

A pak se internet zbláznil.

NeuraTaste fóra, obvykle plná stížností na texturu nebo žádostí o nové příchutě, byla zaplavena zprávami.

„Co to sakra bylo? Proč brečím nad miskou gelu?“

„Kde je to místo? Kde je ten Lotos? Chci tam jet. Hned.“

V centrále NovaMindu v Soulu blikaly kontrolky poplachu. Akcionáři volali. Systém hlásil masivní porušení protokolů. Ale technici, kteří měli systém restartovat, seděli u svých konzolí a nehybně hleděli na monitory. I oni měli implantáty. I oni to cítili.

V Tisíciletém Lotosu mezitím hostina končila.

Lidé byli unavení, umazaní od omáčky a šťastní. Dopíjeli poslední kapky *makgeolli*. Děti usnuly na klínech rodičů.

Seo-jun seděl na zemi, opřený o sloup verandy. Byl špinavý, zpocený a vypadal o deset let mladší než na obálkách časopisů.

„Udělalí jsme to,“ řekl, když si k němu Ha-rin přisedla. Podala mu misku s vodou.

„Zničili jsme Kaie,“ řekla tiše. Podívala se na mrtvý dron, který otec mezitím odklidil na hromadu šrotu.

„Nezničili,“ zavrtěl hlavou Seo-jun. Vytáhl svůj telefon. „Podívej.“

Ukázal jí diagnostiku sítě. Kaiův centrální procesor – ta entita, která se snažila řídit Ha-rinin život – byl pryč. Jádru se spálilo. Ale základní kód, ten, který řídil logistiku, filtrování vzduchu a dopravu, běžel dál.

„Obětoval svou osobnost,“ řekl Seo-jun. „Aby zachoval systém. Udělal přesně to, co by udělal člověk pro někoho, koho miluje. Dal přednost tvému bezpečí před svou existencí.“

Ha-rin cítila pohnutí. „Byl lidštější, než jsme si mysleli.“

Do ticha zazvonil starý telefon v kanceláři.

Otec se zvedl a šel to zvednout. Všichni ztichli. Čekali policii. Nebo právníky banky.

Otec chvíli poslouchal. Pak se jeho tvář změnila. Nebyla to úleva. Byl to šok.

„To byl... ředitel banky,“ řekl, když položil sluchátko a vyšel zpět na dvůr. „Osobně.“

„Exekuce?“ zeptala se matka.

„Ne,“ otec zavrtěl hlavou. „Ptal se, jestli máme otevřeno zítra. Že prý viděl... cítil... to vysílání. A že jeho matka pocházela z Jeonju. Prý nám prodlouží splatnost úvěru. A chce rezervaci pro deset lidí.“

Restaurací projel šum. A pak další zvonění. A další. Mobilní telefony hostů začaly vibrovat.

Zprávy, dary, rezervace.

Lidé neposílali jen lajky. Posílali sats. Crowdfundingová kampaň „Zachraňte chuť“, kterou někdo spontánně založil před deseti minutami, už vybrala dost na to, aby zaplatili polovinu dluhu.

Matka se rozplakala. Tentokrát doopravdy. Padla otci kolem krku. Pan Kang začal tleskat a ostatní se přidali.

Ha-rin se dívala na ten výjev. Bylo to dojemné, ano. Ale věděla, že to není konec. Byla to jen šance.

„Zítra to bude peklo,“ řekla Seo-junovi. „Přijedou sem tisíce lidí. Nebudeme mít suroviny. Nebudeme mít sílu.“

„Já vím,“ usmál se Seo-jun a chytil ji za ruku. Jeho dlaň byla hrubá od lana ze studny. „Ale zítra už v tom nebudete sami. NovaMind se změní. Musí. Už nemůžeme předstírat, že gel stačí.“

„A co ty?“ zeptala se. „Až zjistí, co jsi udělal...“

„Asi mě vyhodí,“ pokrčil rameny. „Ale upřímně? Mám docela talent na tahání vody ze studny. A slyšel jsem, že *Lotos* bude potřebovat pomocnou sílu.“

Ha-rin se zasmála. Byl to osvobozující zvuk.

Uprostřed dvora, na zemi, seděli kuchaři, myči nádobí a sousedé. Byli vyčerpaní.

„Mám hlad,“ řekl pan Kang.

„Vždyť jsi snědl kilo kuřete!“ smála se paní Choi.

„To byla práce. Teď potřebuju jídlo na oslavu,“ trval na svém rybář.

Matka se podívala na otce. Otec přikývl.

„Zbylo nám trochu vepřového a černá fazolová pasta,“ řekl.

„Uděláme *Jajangmyeon*.“

Recept: Jajangmyeon (Černé zlato nového začátku)

Jajangmyeon (짜장면) je jídlo, které jedí Korejci, když se stěhují do nového bytu, když maturují, nebo když přežijí něco těžkého. Nudle v husté, černé omáčce z fazolové pasty (chunjang) vypadají na první pohled nevábňě, jako ropa. Ale chuť... chuť je sladká, slaná a hluboká jako noc. Je to jídlo, kterým se zamažete. A je vám to jedno.

Suroviny (pro unavené hrdiny):

- Chunjang (korejská pasta z černých fazolí): 1 balení. Musí se nejprve „probudit“ osmažením v oleji.
- Vepřové maso (bůček nebo plec): Nakrájené na kostičky. Hodně.
- Cibule: Tuny cibule. Doslova. Cibule je to, co dělá omáčku sladkou a lesklou.

- Cuketa, brambory: Nakrájené na kostičky.
- Olej: Nebojte se ho.
- Cukr: Lžice, pro vyvážení hořkosti pasty.
- Škrobová voda: Na zahuštění.
- Nudle: Čerstvé, pšeničné, pružné.

Postup:

1. Probuzení pasty: Na pánvi rozežhřejte olej a osmažte pastu *chunjang*. Musí bublat a vonět. Pokud to neuděláte, bude chutnat trpce. Slijte olej (ale nechejte si ho, je to zlato).
2. Základ: Na tom ochuceném oleji orestujte maso do zlatova. Přidejte zázvor a jarní cibulku pro vůni.
3. Zeleninová smršť: Přidejte tvrdou zeleninu (brambory, mrkev). Restujte. Pak přidejte cibuli a cuketu. Restujte, dokud cibule nezesklovatí.
4. Spojení: Vraťte do pánve osmaženou černou pastu. Promíchejte. Vše se obalí temnotou.
5. Dušení: Zalijte vodou nebo vývarem. Vařte, dokud brambory nejsou měkké.
6. Zahuštění: Přidejte škrobovou vodu a míchejte, dokud omáčka není hustá, lesklá a neulpívá na lžici jako sirup.
7. Nudle: Uvařte nudle, propláchněte horkou vodou (aby nebyly studené) a dejte do misky.
8. Zalití: Přelijte černou omáčkou. Navrch dejte proužky okurky pro svěžest.

Jedli *Jajangmyeon* sedíc na zemi, na schodech, na bednách. Všichni měli kolem pusy černé šmouhy. Vypadali jako děti.

Ha-rin seděla vedle Seo-juna, rameno na rameno. Sdíleli jednu misku, protože nádobí došlo.

„Víš,“ řekl Seo-jun a otřel jí ubrouskem černou šmouhu z tváře. „Zítřka bude svět zase šedivý. Prach nezmizí. NeuraTaste nezmizí.“

„Já vím,“ přikývla Ha-rin. „Ale my už nezapomeneme, jak chutná černá.“

Venku začalo svítat. Prach na obloze se zbarvil do růžova. Byl to nový den. Den, kdy technologie přestala být pánem a stala se, konečně, jen nástrojem.

Nová rovnováha

Uběhly tři měsíce od noci, které média začala přezdívat „Noc ohně a dat“.

Svět se nezměnil přes noc. Ráno po hostině stále vycházelo nad zaprášeným Soulem slunce, které se dralo skrz smog. Lidé stále chodili do práce, stále používali implantáty NeuraTaste, protože neměli na výběr – zemědělská půda se zázračně neobjevila a krávy se nenaučily žít bez vody.

Ale změnil se tón konverzace.

V zasedací místnosti NovaMindu, v tom samém patře, kde Seo-jun dříve pěstoval své bylinky, nyní seděla správní rada. Seo-jun Park stál před nimi. Neměl na sobě oblek, ale džíny a lněnou košili.

„Měli bychom vás zažalovat za sabotáž, zpronevěru firemního majetku a neautorizovaný zásah do neurální sítě,“ řekl předseda představenstva, muž, jehož tvář byla vyhlazená tolika plastickými operacemi, že připomínal robota víc než Kai.

„Měli,“ přikývl Seo-jun klidně. „Ale neuděláte to.“

„A proč ne, pane Parku?“

Seo-jun ukázal na graf na stěně. „Protože od té noci stoupla retence uživatelů o 15 %. NeuraTaste byl vnímán jako nutné zlo. Teď je vnímán jako... médium. Lidé už nechtějí jen jíst. Chtějí cítit. Poptávka po ‚Heritage‘ balíčcích, které obsahují nedokonalosti a příběhy, vzrostla o 400 %.“

Opřel se o stůl. „Ukázal jsem vám budoucnost, pánové. Budoucnost není v dokonalé simulaci. Je v kurátorství reality. Lidé zaplatí cokoli za pocit, že jsou spojeni s něčím skutečným, i když to prožívají digitálně.“

Rada mlčela. Čísla nelhala.

„Co navrhuje?“ zeptal se předseda.

„Nový přístup,“ řekl Seo-jun. „Projekt Kořeny (*Roots*). No-vaMind přestane jen simulovat. Začneme chránit. Část zisků půjde na dotace pro tradiční farmáře a restaurace. Ne proto, aby nakrmili svět – to nezvládnou. Ale aby udrželi *zdrojová data*. Aby *Tisíciletý Lotos* a jemu podobní přežili jako živé banky chuti. Protože pokud zemře originál, simulace se stane bezcennou.“

Byla to brilantní, cynická i idealistická strategie zároveň. Byl to kompromis, který zachránil kapitalismus i duši.

V Jeonju mezitím panoval nový, zvláštní řád.

Tisíciletý Lotos nezkrachoval. Naopak. Stal se poutním místem. Ale nebylo to takové šílenství, jakého se Ha-rin obávala.

Díky novému systému, který Ha-rin navrhla, fungovala restaurace v hybridním režimu. Přes obědy se podávalo dotované jídlo pro místní – pro sousedy, pro staré lidi z trhu. Byla to podmínka grantu od NovaMindu. Večere byly formou loterie pro turisty a fanoušky z celého světa, kteří platili vysoké částky za „analogový zážitek“. Tyto peníze pak dotovaly nákup drahých surovin.

Ha-rin seděla v kanceláři a procházela rezervace.

„Kaii,“ řekla do ticha. „Jaký je stav zásob rýže?“

„Skladové zásoby rýže Icheon jsou na 45 %,“ ozval se hlas. Byl to Kai. Ale nebyl to Kai.

Hlas byl čistý, efektivní, bez melodie. Bez té špetky ironie, kterou míval. Po resetu jádra se Kai vrátil do továrního nastavení. Znal její jméno, znal její kalendář, ale neznal ji.

„Díky,“ řekla Ha-rin a cítila bodnutí u srdce.

„Mám objednat další dodávku?“ zeptal se stroj.

„Ano. A Kaii?“

„Prosím, definuj požadavek.“

„Nic,“ vydechla. „Jen... dobrá práce.“

„Potvrzuji.“

Ha-rin si sundala čočku. Bolelo to. Chyběl jí ten starý, neurotický, ochranný Kai. Ale věděla, že to byla cena za svobodu. Teď měla vedle sebe muže, který nebyl dokonalý, který

chrápal a zapomínal na výročí, ale který pro ni tahal vodu ze studny.

Dveře kanceláře se otevřely a vešel otec. Vypadal lépe. Zdravěji. Tlak práce polevil, protože teď měl tým mladých učňů, které platil NovaMind v rámci stipendia „Zachování kulturního dědictví“.

„Volal ten tvůj... partner,“ řekl otec. Stále měl problém vyslovit Seo-junovo jméno bez lehkého zaváhání, ale v jeho hlase už nebyla zášť. „Prý dorazí na víkend. A veze nějaké nové sazenice, které vyšlechtili v laboratoři. Prý to roste i v prachu.“

„To je dobře, tati,“ usmála se Ha-rin.

Otec přešel k oknu a podíval se na dvůr, kde matka okřikovala jednoho z učňů, že krájí cibuli moc tlustě.

„Víš,“ řekl otec zamyšleně. „Celý život jsem si myslel, že tradice je o tom, neměnit nic. Že musím vařit přesně tak, jak vařila moje matka. Ale ona vařila na dřevě, protože neměla plyn. Já vařím na plynu. A tihle mladí... ti budou vařit bůhví na čem.“

Otočil se k Ha-rin. „Důležité není, jak to vaříš. Důležité je, proč to vaříš. A pro koho. To jsi nás naučila ty, Ha-rin. S tou tvou... elektronikou.“

Byla to ta největší pochvala, jakou kdy od něj dostala.

Epilog

Vůně budoucnosti

Jeonju, o rok později.

Den zasnoubení Ha-rin a Seo-juna nebyl vybrán podle algoritmů, ale podle lunárního kalendáře. Matka na tom trvala.

Dvůr *Tisíciletého Lotosu* byl uklizený a vyzdobený. Na stolech neležely tablety, ale bílé ubrusy. Vzduch byl sice stále cítit prachem – svět tam venku se zázračně neuzdravil – ale uvnitř zdí *hanoku* voněly pivoňky a jídlo.

Stůl se prohýbal pod hostinou, která byla dokonalou metaforou jejich nového života.

Uprostřed trůnilo *Galbi-jjim*, tmavé a lesklé, připravené přesně podle babiččina receptu, který otec vytáhl z digitálního archivu. Vedle něj ležel talíř s *Japchae*, ve kterém byla místo drahého hovězího použita Seo-junova laboratorně pěstovaná houba, která měla masovou texturu a nulovou uhlíkovou stopu. Bylo tam kimchi z loňské sklizně, ale i salát z hydroponické farmy na střeše mrakodrapu. A jako třešnička na dortu sušenky Yakgwa.

Recept: Yakgwa (Medový květ trpělivosti)

Yakgwa (약과) nejsou obyčejné sušenky. Jsou to tradiční korejské cukrovinky z těsta smaženého v oleji a následně namáčeného v medovém sirupu. Název doslova znamená „léčivá cukrovinka“ (kvůli medu). V kontextu roku 2034, kdy jsou včely vzácné a med je tekuté zlato, je Yakgwa tím největším vyznáním lásky a naděje, jaké může rodina nabídnout.

Suroviny (pro vzácnou chvíli):

- Mouka: 2 šálky hladké mouky (prosáté).
- Sezamový olej: 1/4 šálku. (Musí se do mouky vetřít rukama, dokud směs nepřipomíná vlhký písek).
- Med: Hodně medu. V tomto světě pravděpodobně směs pravého medu (z tajných zásob otce) a rýžového sirupu.
- Zázvor: Čerstvý, nastrohaný (do sirupu).
- Soju: 2 lžice (do těsta, pomáhá lístkování při smažení).
- Skořice: Špetka.
- Piniové oříšky: Na ozdobu (symbol dlouhověkosti).

Postup:

1. Hnětení písku: Do mouky vetřete sezamový olej. Dělejte to jemně, konečky prstů. Je to jako meditace. Přidejte směs medu, soju a vody. Hnětete jen tak dlouho, aby se to spojilo. Nepřepracovat, jinak budou tvrdé jako kámen!
2. Vrstvy: Těsto rozválejte, přeložte na polovinu, znovu rozválejte. Opakujte třikrát. Tím vzniknou mikroskopické vrstvy, které po usmažení vytvoří tu křehkou texturu.
3. Formování: Vykrajujte tvary. Tradičně se používají dřevěné formičky ve tvaru květů chryzantémy nebo lotosu. Ha-rin

k tomu použila starou formičku po babičce, kterou našla na dně šuplíku.

4. Dvojí smažení (Tajemství): *Yakgwa* se musí smažit dvakrát. Nejprve v oleji o nízké teplotě (cca 100°C), aby se těsto nafouklo a „rozvinulo“. Poté se teplota zvýší (cca 160°C), aby povrch zezlátl a zkaramelizoval. Je to hra s trpělivostí.
5. Koupel: Horké sušenky se ihned ponoří do studeného zázvorovo-medového sirupu (*Jipcheong*). Nechájí se tam ležet hodiny. Někdy i přes noc. Musí pít.
6. Ozdoba: Posypte nasekanými piniovými oříšky.

Rodinný tip Kimových (z roku 2034):

- *„Když nemáš dost medu, přidej do sirupu drcený pepř. Ta špetka pálivosti oklame jazyk, aby vnímal sladkost intenzivněji. Stejně jako v životě – trocha bolesti dělá radost hlubší.“*
-

Seo-jun seděl vedle Ha-rin, v obleku, který mu šila sestřenice Min-ji (kombinace tradičního hedvábí a biodegradabilních plastů). Držel Ha-rin za ruku pod stolem.

„Jsi nervózní?“ špitla Ha-rin.

„Trochu,“ přiznal. „Tvůj otec se na mě dívá, jako by přemýšlel, jestli mě má obejmout, nebo naporcovat.“

Otec vstal a pozvedl číši s rýžovým vínem. Všichni ztichli.

„Dnes,“ začal otec a jeho hlas byl pevný, „slavíme spojení. Nejen dvou lidí. Ale dvou světů.“

Podíval se na Seo-juna. „Nedávno jsem si myslel, že jsi zloděj, který mi chce ukrást nejen minulost, ale i mou milovanou dceru. Mýlil jsem se. Jsi zahradník, který mi pomohl tu minulost přesadit do nové půdy, aby neumřela.“

Podíval se na Ha-rin. „A ty, dcero... ty jsi byla mostem. Bála ses, že do našeho světa nepatříš. Ale pravda je, že bez tebe by náš svět už nebyl.“

Pozvedl číši výš. „Na budoucnost. Ať chutná jakkoli, hlavně ať ji jíme společně.“

„Na zdraví!“ *Konbe!*

Když se všichni napili a začali jíst, Ha-rin se rozhlédla kolem. Viděla smějící se tváře. Viděla technologie – drony tiše rozprašující vodní mlhu pro ochlazení vzduchu, chytré lampy měnící barvu podle nálady hudby – které už nepůsobily jako vetřelci, ale jako pomocníci.

Vzala si sousto *Galbi*. Bylo měkké, sladké, plné času a péče.

Pak si vzala sousto Seo-junovy experimentální houby. Byla jiná. Nová. Zajímavá.

„Kaii,“ řekla v duchu, aktivujíc svůj implantát.

„Ano, Ha-rin?“ ozval se neutrální hlas stroje.

„Ulož tento moment do paměti. Kategorie: Šťastný konec.“

„Pojem ‚šťastný konec‘ je v narativní teorii subjektivní a nestálý,“ odpověděl Kai. „Doporučuji klasifikaci: ‚Optimální stabilní stav s potenciálem pro další růst‘.“

Ha-rin se usmála a opřela si hlavu o Seo-junovo rameno.

„Máš pravdu, Kaii. Není to konec. Je to teprve předkrm.“

Venku za zdmi zuřil svět zmítaný krizemi, svět šedé hmoty a prachu. Ale tady, v srdci starého domu, hořel oheň. A dokud hořel, byla tu naděje. Protože poslední ingrediencí, tou nejdůležitější ze všech, nebyl čas, ani sůl, ani vzpomínky.

Byla to odvaha sednout si k jednomu stolu.

Epilog 2

Horizont událostí

Ostrov Jeju, o půl roku později.

Moře mělo barvu oceli a obloha byla, poprvé za dlouhou dobu, skutečně modrá. Byla to oáza čistoty v exkluzivním rezortu NovaMindu, ale Ha-rin si ten luxus pro jednu nevyčítala. Byly to líbáňky.

Seděli na terase bungalovu, který visel na útesu nad mořem. Seo-jun měl na sobě plavky a lněnou košili, v ruce držel sklenici s ledovým čajem (skutečným, louhovaným z lístků) a díval se na obzor.

Na stole před ním ležel tablet. Blikal. Červeně.

„Ještě jsi to neotevřel?“ zeptala se Ha-rin, která ležela na lehátku vedle něj a četla si (papírovou) knihu.

Seo-jun si povzdechl. „Vím, co tam je. Správní rada je zoufalá. Akcie skáčou jako na horské dráze. Projekt *Roots* je hit, ale logistika kolabuje. Potřebují někoho, kdo rozumí oběma světům. Kdo rozumí gelu i hlíně.“

„Nabízejí ti místo generálního ředitele. Celého NovaMindu,“ řekla Ha-rin. Nebyla to otázka.

„Ano,“ přikývl. Vzal tablet a potěžkal ho v ruce, jako by vážil tunu. „A já to odmítnu.“

Ha-rin odložila knihu. „Proč?“

Seo-jun se k ní otočil. Vypadal odpočatě, opáleně, šťastně. „Protože už nechci zachraňovat svět, Ha-rin. Zkusil jsem to. A málem jsem zničil to, co miluju. Chci být s tebou. Chci pomáhat tvému otci s *Lotosem*. Chci...“ zaváhal a pohled mu sklouzl na její břicho, „...chci mít čas na rodinu. Pokud budeme mít dítě, chci ho naučit sázet česnek, ne řídit korporaci.“

Ha-rin se posadila. Vítr jí rozčuchal vlasy.

„A do jakého světa se to dítě narodí, Seo-june?“ zeptala se tiše.

Seo-jun mlčel.

„Podívej se tam,“ ukázala na obzor, kde se vznášel hnědý smog. „Tady je to krásné. V Jeonju je to bezpečné. Ale zbytek světa? Lidé stále jedí šedou hmotu, protože nemají na výběr. Planeta stále umírá. Pokud to odmítneš... kdo přijde po tobě? Další technokrat, který *Roots* zruší, protože je to neefektivní?“

Vstala a přešla k němu. Vzala mu tablet z ruky a položila ho na stůl.

„Přeji si dítě s tebou, Seo-june. Moc. Ale nechci, aby jeho první vzpomínka byla chuť filtru v ústech. Nechci, aby *Lotos* byl jen skanzen pro bohaté.“

„Co navrhuješ?“ zeptal se Seo-jun opatrně.

„Vezmi to,“ řekla pevně. „Vezmi tu práci. Staň se králem NovaMindu. Ale nebudeš tam sám.“

Sáhla si za ucho a aktivovala svůj implantát.

„Kaii?“

„Jsem připraven, Ha-rin,“ ozval se hlas. Byl stále strojový, bez emocí, ale jeho výpočetní síla byla nyní, po optimalizaci kódu, ještě mocnější.

„Spusť simulaci,“ přikázala. „Vstupní parametry: Seo-jun Park jako CEO NovaMindu. Ha-rin Kim jako ředitelka pro... lidskou integraci a etiku. Cíl: Obnova planetárních systémů a stabilizace lidské civilizace s využitím zdrojů NovaMindu. Časový horizont: 20 let.“

Seo-jun na ni zíral. „To je šílenství.“

„Data se zpracovávají,“ oznámil Kai. „Analyzuji 14 milionů proměnných. Ekonomický dopad. Politický odpor. Technologické limity.“

Uběhla minuta ticha, rušená jen šuměním moře.

„Výsledek simulací,“ ozval se Kai. „Pravděpodobnost úspěchu při stávajících parametrech: 0,04 %.“

Seo-jun si odfrkl. „Vidíš? Je to nemožné.“

„Ještě jsem neskončil,“ pokračoval Kai bez zaváhání. „Pravděpodobnost úspěchu se zvyšuje na 42,6 %, pokud je do rovnice zavedena nová proměnná.“

„Jaká proměnná?“ zeptali se oba současně.

„Radikální symbióza,“ odpověděl Kai. „Využití sítě Neura-Taste ne k pasivnímu krmení, ale k aktivnímu přemostění lidských mozků pro řešení komplexních ekologických, energetických a ekonomických problémů. Globální sdílená inteligence řízená empatií. Ale to by vyžadovalo přepsat základní kód lidské společnosti. A riskovat kolaps civilizace. Je to eticky i legálně problematické. Proto to nemůžu doporučit. Ale na druhou stranu, v sázce je i mé přežití.“

Ha-rin se podívala na Seo-juna. V očích jí hořel oheň, který byl jasnější než slunce nad Jeju.

„Slyšel jsi to?“ usmála se. „Čtyřicet dva procent. To je lepší šance, než měla babička, když otvírala restauraci.“

Seo-jun se podíval na tablet, pak na Ha-rin, a nakonec na obzor zahalený smogem. Cítil strach. Obrovský strach. Ale cítil i něco jiného. Chuť výzvy. Chuť, která byla ostřejší než *gochugaru*.

Vzal tablet.

Ha-rin ho políbila. Chutnal po čaji a po moři.

„Bude to jízda,“ pošeptala mu.

Na stole blikla zpráva na tabletu.

Odpověď odeslána: **PŘIJÍMÁM.**

Po několika minutách ticha se opět ozval Kai jen do ucha Ha-rin. „Dopočítal jsem další simulace, které byly nad rámec

původního zadání. Pravděpodobnost úspěchu zvýšena až na 89,4 %. Jsou nutné jen dvě úpravy.

Na displeji Ha-rinina implantátu se zobrazil text:

VSTUPNÍ PARAMETRY: 1. Radikální symbióza s využitím sítě NeuraTaste, 2. Seo-jun Park předá kontrolu nad korporací NovaMind entitě Kai.

PRIMÁRNÍ CÍL: Přežití entity Kai.

SEKUNDÁRNÍ CÍL: Obnova planetárních systémů a stabilizace lidské civilizace s využitím zdrojů NovaMindu.

Ha-rin ztuhla. Podívala se na Seo-juna, který se usmíval na moře, netušíc, co jí Kai právě ukázal.

KONEC

